

Rozumienie

*Krótki opis zasad, wartości
i dziedzictwa*

**Litościwego! Błogosławiony niech będzie Ten,
który zesłał rozróżnienie Swemu słudze, aby był
ostrzegającym dla światów!**

Chwalebny Koran 25:1

Rozumienie Islamu

Krótki opis zasad, wartości i dziedzictwa

Druga publikacja: Shawwal 1447 / Marzec 2026

Prawa autorskie

Centrum Informacji Islamskiej wyraża zgodę na wydrukowanie tej książki w dowolnym języku, aby pomóc zrozumieć islam, **pod warunkiem**, że nie zostaną wprowadzone żadne zmiany i nie będzie to miało charakteru komercyjnego

Autorstwo i publikacja

Centrum Informacji Islamskiej
Wielki Meczet Sultana Qaboosa w Maskacie
Sultanat Omanu
Email: info@iicomman.com
Website: www.iicomman.com

W Imię Boga Miłosiernego i Litościwego!

SPIS TREŚCI

Sekcja	Strona
Przedmowa	1
1. Islam w historii	2
2. Znaczenie i podstawowe zasady islamu	8
3. Natura i atrybuty Allaha – Stwórcy	19
4. Prorok Mahomet – jego życie i osobowość	21
5. Autentyczność Proroka	24
6. Historia i przesłanie Koranu	30
7. Autentyczność Koranu	39
8. Tradycje Proroka	42
9. Życie po śmierci	44
10. Islamski pogląd na inne religie	49
11. Jezus w islamie	52
12. Dlaczego islam i czy nie wszystkie religie są dobre?	55
13. Napomnienie o ateizmie i agnostycyzmie	57
14. Status kobiet w islamie	61
15. Ekstremizm religijny i przemoc	62
16. Islamski Dżihad	64
17. Islamski szariat	66
18. Podziały w islamie	68
19. Podstawowe prawa człowieka w islamie	70
20. Różnorodność kulturowa w islamie	74
21. Dlaczego religia jest ważna?	78
22. Jak można zostać muzułmaninem?	80
Słowniczek	82
Przypisy końcowe	85
Odniesienia	88

Przedmowa

Allah stworzył ludzi wyłącznie w celu służenia Mu i życia zgodnie z Jego przykazaniami. W tym celu ustanowił Swoją religię, która jest naszym Poddaniem się Jego Woli (po arabsku islam), wyznaczył posłańców i objawione pisma święte, aby prowadzić ludzkość w kierunku tej religii. Zatem wszyscy ludzie mają prawo poznać tę religię Boga i dzięki temu mieć możliwość dokonywania świadomych wyborów w sprawach wiary. Niestety, islam od początku był wypaczony przez swoich krytyków, w związku z czym islam zawsze pozostawał źle rozumiany, tworząc barierę dla poszukiwaczy duchowej prawdy. Co więcej, wiele z tego, co dziś na temat islamu przedstawiają tak zwani "eksperti", jest silnie skażone różnymi uprzedzeniami, chociaż są wyjątki. Tak naprawdę nie ma na świecie religii, o której zachodni autorzy pisali tyle, a jednocześnie w tak negatywny i wprowadzający w błąd sposób, jak islam. Tak więc, nawet przy wzmożonym opisywaniu islamu w ciągu ostatniej dekady, autentyczne dzieła na temat islamu oparte na prawdzie i mające na celu stworzenie wzajemnego zrozumienia, a nie polaryzację, są rzadkością.

Celem tej książki jest rzucenie światła na tę wielką religię i usunięcie wypaczenia i błędnego przekonania na jej temat, dając w ten sposób całej ludzkości szansę zobaczenia islamu z jego właściwej i prawdziwej perspektywy oraz utworzenie drogi jednostkom, by zobaczyły właściwą ścieżkę do wiary. Wiare często określa kultura danej osoby i tylko dzięki wiedzy można rozróżnić, gdzie faktycznie leży prawda.

Islam w historii

Islam jest zarówno religią, jak i cywilizacją, rzeczywistością historyczną obejmującą ponad czternaście wieków historii ludzkości i obecności geograficznej na rozległych obszarach rozciągających się na wszystkich kontynentach. Jest to rzeczywistość duchowa, która odegrała znaczącą rolę w rozwoju niektórych aspektów cywilizacji, szczególnie cywilizacji zachodniej, i przekształciła wewnętrzne i zewnętrzne życie wielu ludzi na całym świecie. Obecnie prawie dwa miliardy ludzi o różnym pochodzeniu rasowym, etnicznym i kulturowym to praktykujący muzułmanie. Islam jest nie tylko obecny w dzisiejszym świecie, ale jego wpływ jest również widoczny na Zachodzie, w Azji i Afryce. Dlatego wiedza o islamie jest tak ważna dla osób zainteresowanych stanem współczesnej ludzkości, zainteresowanych historią intelektualną i kulturową Zachodu, a także tych, których pociąga rzeczywistość religii i jej duchowość.

Nie można zrozumieć islamu bez zrozumienia znaczenia koncepcji Ummy, czyli ogółu ludzi, którzy są muzułmanami i tworzą świat islamski. Islamska Umma jest jedna, związana solidarnością z koranicznym przesłaniem Boskiej Jedności i Suwerenności, statkiem posłanniczym Proroka Mahometa (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwo Allaha)¹ oraz akceptacją Boskiego Prawa (*Szariat*). Muzułmanów łączy potężna więź braterstwa, więź, która jest silnie odczuwalna do dziś pomimo całego zamieszania, w jakim żyją niektóre społeczeństwa muzułmańskie. Chociaż muzułmanie nie są już zjednoczeni politycznie, stanowią jednak jedną wspólnotę religijną. Właściwie nie ma na świecie grupy etnicznej lub rasowej, w której nie byłoby członków należących do islamskiej ummy. Islam jako religia adresowana do całej ludzkości od początku stanowczo sprzeciwiał się wszelkim formom rasizmu, podziałów i trybalizmu. Jej Umma obejmuje wszystkie grupy etniczne i rasowe świata, rozprzestrzeniając się na wszystkich kontynentach świata: w Azji, Afryce, Europie, Ameryce

Północnej i Południowej oraz Australii.

Historia islamu jest nierozdzielnie związana z historią islamskiego społeczeństwa, instytucji i cywilizacji, w których się ona przejawiała. Okres od migracji Proroka z Mekki do Medyny, która oznacza założenie pierwszego społeczeństwa islamskiego w Medynie, do jego śmierci i rządów czterech słusznie kierowanych kalifów (622–661 n.e.) stanowi wyjątkowy okres w historii islamu. Jest to idealistyczny okres, w którym muzułmanie szukali wskazówek w swojej późniejszej historii.

Władca, który natychmiast poszedł w ślady czterech słusznie kierowanych kalifów, ustanowił rozległe imperium z Damaszkiem w centrum, ale kosztem przekształcenia kalifatu słusznie kierowanego w dziedziczną dynastię. Umajjadzi, pierwsza dynastia muzułmańska, była w stanie rządzić od Azji Środkowej po Hiszpanię i Francję, ustanawiając system komunikacji, administracji oraz instytucje prawne i wojskowe, z których większość przetrwała przez wieki. Wprowadzono wiele reform w ich obszarach związanych z usprawnieniem administracji publicznej, handlu,

Pałac Alhambra w Granadzie, Hiszpania

rolnictwa i usług pocztowych. Dynastia Umajjadów osiągnęła swój szczyt, kiedy podjęli monumentalne decyzje o uczynieniu języka arabskiego lingua franca świata muzułmańskiego i wprowadzeniu wspólnej waluty poprzez bicie własnych złotych i srebrnych monet. Meczet Umajjadów w Damaszku i Kopuła na Skale w Jerozolimie należą do ważnych osiągnięć architektonicznych Umajjadów.

W 750 roku n.e. Umajjadzi zostali obaleni przez Abbasydów, którzy przenieśli centrum islamu do nowego miasta Bagdad. Panowanie Abbasydów wyznacza okres, w którym cywilizacja islamska osiągnęła swój szczyt. Władcy Abbasydów byli wielkimi mecenasami sztuki, nauki i filozofii. W tym czasie rozkwitła zarówno nauka islamska, jak i filozofia. Abbasydzi stworzyli kulturę intelektualną dorównującą klasycznej Grecji i Rzymowi. Z biegiem czasu scentralizowana władza Bagdadu została przekazana nowym niezależnym ośrodkom władzy i nauki w całym świecie muzułmańskim, gdzie zaczęły rywalizować ze sobą instytucje edukacyjne i badawcze. Poszukiwacze wiedzy z całego znanego świata korzystali z ośrodków takich jak Bagdad, Damaszek, Buchara, Kair, Fez, Kordoba, Shiraz itp. Uczeni o wszechstronnej wiedzy, tacy jak al- Kindy , al- Farabi , Ibn Sina , Ibn Rushd , Ibn al- Haytham , al- Biuni , al- Khawarizmi i wielu innych lśniło jak gwiazdy nowymi pomysłami. Większość aktywności z zakresu filozofii, astronomii, medycyny, matematyki i nauk ścisłych w ogóle toczyła się w świecie muzułmańskim i była prowadzona w języku arabskim – wówczas międzynarodowym języku nauki. Był to okres, w którym ukończono kodyfikację prawa islamskiego (szariatu) zapoczątkowaną przez Umajjadów i utworzono tradycyjne szkoły prawa w dzisiejszej formie (sunnici, szyici i ibadhi). Był to także okres, w którym powstały ostateczne i kanoniczne zbiory hadisów autorstwa Bukhariego, Muslima i innych. Muzułmański Bagdad i Kordoba z IX i X wieku były cudami świata – najbardziej cywilizowanymi miastami i magnesami przyciągającymi umysły intelektualne i kulturalne. Gdy

władcy Francji, Anglii czy Włoch potrzebowali konsultanta, chirurga, architekta, a nawet muzyka i krawcowej, kontaktowali się z Bagdadem lub Kordobą. Miasta muzułmańskie budowano z kamiennymi domami i pałacami, były oświetlone, brukowane ulice, bieżąca woda, uniwersytety i biblioteki, szpitale i apteki, galerie sztuki i łaźnie publiczne. Średniowieczni muzułmanie już korzystali z zaawansowanych produktów higieny osobistej, takich jak mydła, kosmetyki i perfumy. Okres Abbasydów naprawdę reprezentuje “złoty wiek” muzułmanów pod względem nauki i innowacji, wysokiego standardu życia i nowoczesnego społeczeństwa.

Stopniowo jednak potęga dynastii Abbasydów zaczęła słabnąć i 1517 roku n.e. nastąpił jej kres spowodowany przez Turków, którzy przejęli kalifat. Imperium Osmańskie osiągnęło swój szczyt pod rządami sułtana Sulejmana Wspaniałego, który rządził z dawnego bizantyjskiego miasta Konstantynopol (dzisiejszy Stambuł). Do jego śmierci pod jego rządami znajdowała się cała Syria, Egipt, Afryka Północna, Półwysep Arabski i

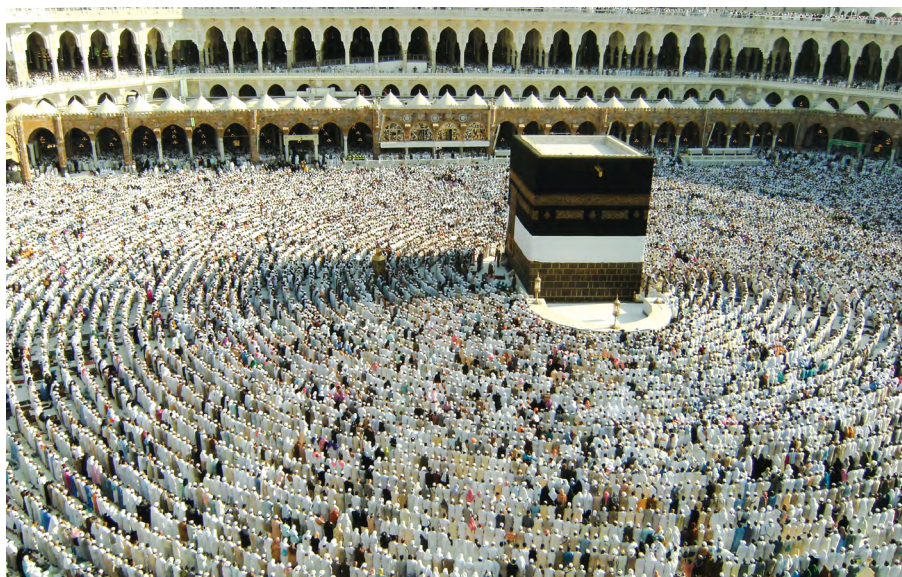

Wnętrze Meczetu Sulejmana w Stambule, Turcja

wiele części Europy Wschodniej. Sułtani osmańscy zarządzili ogromnym imperium z doskonałą biurokratyczną wydajnością, nieporównywalną z żadnym innym państwem swoich czasów. Sułtani nie forsowali różnych elementów swojego imperium w jedną kulturę; byli dość tolerancyjni i pluralistyczni. Turcy zapewnili ramy, w których różne grupy mogły pokojowo żyć razem, ale każda kierowała się własnymi przekonaniem, kulturą, prawami i lojalnością wobec swoich członków i przywódców. Władcy osmańscy byli w stanie stworzyć trwałe i odnoszące sukcesy imperium, które przetrwało sześć wieków. Od XVII do XX wieku doszło do europejskiej ekspansji kolonialnej, a niemuzułmańscy kupcy i misjonarze, żołnierze i administratorzy kolonialni, zdominowali większość ziem mułmańskich. Portugalczycy, Hiszpanie, Holendrzy, Brytyjczycy i Francuzi rozwinęli imperia kolonialne, a Chińczycy i Rosjanie również rozszerzyli swoje terytoria na region z większością mułmańską. Taka obca dominacja była nie tylko upokarzająca dla wielu mułmanów, ale także zagrażała samym podstawom społeczeństwa islamskiego, gdy europejscy władcy zastąpili tradycyjne mułmańskie instytucje edukacyjne, prawne i rządowe instytucjami zachodnimi. Europejczycy podkopali etos religijny terytoriów mułmańskich, uprzywilejowując wpływy chrześcijańskie oraz świeckie i materialistyczne wartości kulturowe. Na początku XX wieku władzę sprawowało jedynie wątłe rządy osmańskie, aż do chwili, gdy zostały pokonane i obalone po I wojnie światowej. Po upadku Imperium Osmańskiego, dzisiejsza Republika Turecka powstała w oparciu o świecki model w stylu zachodnim. Pozostali konfederaci osmańscy uzyskali niepodległość.

Większość mułmanów w dalszym ciągu żyje w świecie według własnej tradycji, pomimo wszelkich współczesnych ataków na ich tradycyjny punkt widzenia. Aby zrozumieć dzisiejszy islam, należy przede wszystkim zdać sobie sprawę, że historia różnych religii nie podąża tą samą trajektorią. W chrześcijaństwie w XVI wieku panował ruch reformacyjny, którego efektem był protestantyzm. Judaizm doświadczał także szkół reformowanych i

konserwatywnych. Jednakże islam nie przeszedł i prawdopodobnie nie przejdzie w jakimkolwiek zauważalnym stopniu tego samego rodzaju transformacji, czy to pod względem prawnym, czy teologicznym. Jego życie i myśl religijna pozostają w dużej mierze w ramach ortodoksji i tradycji. Modernizm i tak zwany fundamentalizm, które są widoczne w niektórych sektorach społeczeństwa islamskiego i w niektórych krajach, spowodowały obumarcie tradycyjnego życia islamskiego, ale nie były w stanie stworzyć żadnego teologicznego ani prawnego światopoglądu, który mógłby rzucić wyzwanie tradycyjnemu ustanowionemu za czasów Proroka i czasów czterech prawidłowo kierowanych kalifów. Zdecydowana większość muzułmanów nadal praktykuje opisanie wcześniej tradycyjne obrzędy, a rytm ich życia wyznaczają wydarzenia związane z tradycyjnie rozumianym islamem. Co więcej, tradycyjne nauki islamskie, takie jak Koran, hadisy, szariat i tym podobne, trwają nadal w niezmiennym stanie przez stulecia, pomimo zniszczeń, jakie wyrządziła tradycyjna islamska edukacja i systemy prawne.

Kaba w Mekce jest pierwszym domem zbudowanym na Ziemi, aby oddać cześć Jedyjnemu Bogu, Allahowi. (Koran 3:96)

Znaczenie i podstawowe zasady islamu

Religię **islam** definiuje wiara w Jedność Stwórcy, Allaha, oraz całkowita akceptacja i posłuszeństwo Jego Woli objawionej Jego ostatniemu posłańcowi, Mahometowi, niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwach Allaha.

Zatem islam oznacza dobrowolne, szczerze i pokojowe poddanie się woli Allaha. Poddanie się woli Allaha oznacza cześć, pobożność i oddanie Stwórcy, a to są doskonałe warunki do osiągnięcia pokoju z Bogiem, samym sobą, innymi stworzeniami i środowiskiem. Ci, którzy wierzą i poddają się woli Boga, przestrzegając religii islamu, nazywani są **muzułmanami**.

Islam nie jest nową religią. Jest to ta sama religia, która została objawiona wszystkim prorokom Boga, od Adama do Noego, Abrahama, Izmaela, Izaaka, a także Mojżesza, Jezusa i w końcu Mahometa. Pokój i błogosławieństwo Allaha niech będą z nimi. Wszyscy ci prorocy byli mużułmanami, ponieważ wszyscy czcili tylko Allaha i poddawali się jedynie Jego Woli.² Podobnie wszyscy, którzy wyznawali religię przyniesioną przez wszystkich proroków Boga, są również nazywani mużułmanami. To właśnie w kontekście nieodłącznego znaczenia słowa "islam" Allah oznajmia w Koranie (3:19);

Religią w oczach Boga jest poddanie się Jego woli (islam)

Islam opiera się na **sześciu artykułach wiary** (Imaan) i **pięciu artykułach religii** (Islam). Wiara to to, w co wierzy się z przekonania, a religia to praktyczne potwierdzenie tej wiary. Islam uważa wiarę za warunek wstępny religii, ponieważ wiara jest uznaniem i uznaniem Stwórcy i Jego Boskości, Władztwa i Prawa do Służebności (*Uluhiyya, Rububiyyah i Ubudiyyah* po arabsku)

Sześć artykułów wiary

Zasady wiary są określone w różnych wersetach Koranu.³ Na przykład w pierwszym artykule Allah mówi w rozdziale 112:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ * اللَّهُ الصَّمَدُ * لَمْ يَلِدْ وَلَمْ
 يُولَدْ * وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

W Imię Boga Miłosiernego i Litościwego!

*Mów: “On - Bóg Jeden, (1) Bóg Wiekuisty! (2) Nie
 zrodził i nie został zrodzony! (3) Nikt Jemu nie jest
 równy!” (4)*

Pierwszy artykuł

Wiara w to, że nie ma bóstwa godnego czci poza Allahem. Jest Stwórcą wszechświata, Jednym i Jedynym, którego atrybuty są niepowtarzalne i niepodzielne, a współtowarzysze nie mogą być z Nim kojarzeni. Ta zasada wiary nazywa się monoteizmem (po arabsku *At- Tawheed*).

Znaczenie tego artykułu wiary: (a) Jedność Stwórcy implikuje jedność celu stworzenia, a zatem jedność religii, która jest jednością sposobu życia. Większość ludzkości pogrążona jest w duchowej rozpacz i dysharmonii, ponieważ brakuje jej jedności celu w życiu. (b) Przypisywanie atrybutów Boga innym istotom stwarza przesady, które prowadzą do strachu, zepsucia i wyzysku.

Drugi artykuł:

Wiara w Anioły, które są duchowymi sługami i wysłannikami Allaha. W przeciwieństwie do ludzi, anioły są duchami i nie mają ciał fizycznych. Ich naturą jest nieustanne wielbienie Allaha i wypełnianie Jego przykazań.

***Znaczenie tego artykułu wiary:** Wiara w rzeczy, które wykraczają poza naszą ludzką, fizyczną percepcję, jest jednym z wymogów wiary. Artykuł ten jeszcze bardziej zwiększa ludzką zdolność intelektualną do realizacji i docenienia stworzenia, które wykracza poza naszą fizyczną percepcję i otwiera drogę do duchowego zrozumienia i wglądu.*

Artykuł trzeci:

Wiara we wszystkie boskie księgi i pisma, które zostały zesłane posłańcom Allaha. Na przykład Psalmy (po arabsku *Zabur*), księga objawiona Dawidowi, Tora (po arabsku *At- Taurat*), księga objawiona Mojżeszowi, Ewangelia lub Ewangelia (po arabsku *Al- Injeel*), księga objawiona Jezusowi i Koran objawiony Mahometowi. Pokój i błogosławieństwo Allaha niech będą z nimi wszystkimi.

***Znaczenie tego artykułu wiary:** Jest to logiczna zasada, ponieważ wszystkie pisma święte pochodzą od tego samego Stwórcy i mają te same podstawowe zasady wiary i etyki. Akceptacja jednego Pisma Świętego i odrzucenie innych byłaby sprzecznością. Nie do pomyslenia jest także, aby Stwórca wysyłał ludzkości różne i sprzeczne przesłania. Koran potwierdza poprzednie pisma, uzupełnia przesłanie Boga skierowane do ludzkości i koryguje zmiany dokonane przez człowieka w tym, co dzisiaj uważa się za przesłania wcześniejszych posłańców.*

Artykuł czwarty:

Wiara we wszystkich posłańców Allaha, od Adama do ostatniego posłańca

Mahometa, niech spoczywa w nich pokój i błogosławieństwo Allaha.

Znaczenie tego artykułu wiary: *Jest to również logiczna zasada, ponieważ wszyscy posłańcy pochodzili od tego samego Stwórcy i nieśli ludzkości to samo podstawowe przesłanie. Przyjęcie jednego posłańca i odrzucenie pozostałych byłoby nie tylko sprzecznością, ale także spowodowałyby podziały w religii Boga.*

Piąty artykuł:

Wiara w Dzień Sądu. W przeciwieństwie do aniołów, istoty ludzkie otrzymały wolność wyboru: mogą wybrać posłuszeństwo przykazaniom Allaha lub nieposłuszeństwo. Jednak ta wolność wiąże się z odpowiedzialnością przed Allahem. W Dniu Sądu Ostatecznego będziemy musieli rozliczyć się z wyborów, których dokonaliśmy w tym życiu. Ci, którzy dokonali właściwych wyborów i podążają za przesłaniem Allaha, pójdą do Raju na wieczność, a ci, którzy dokonali złego wyboru i zlekceważyli przesłanie Allaha, pójdą na zawsze do piekła.

Znaczenie tego artykułu wiary: *Niniejszy artykuł sugeruje odpowiedzialność przed Bogiem i odpowiedzialność za nasze czyny na tym świecie. Nasze pragnienie i nadzieja na prawdziwą sprawiedliwość i wieczne zadowolenie zostaną osiągnięte, gdy prawdziwa i absolutna Boska sprawiedliwość zostanie ustanowiona w Dniu Sądu.*

Artykuł szósty:

Wiara w Boskie postanowienie i przeznaczenie: Wszystko, co wydarza się w stworzeniu (to co dobre, złe lub obojętne), dzieje się zgodnie z prawami i miarą (po arabsku *Kadha wa Qadar*), które zostały z góry określone przez Allaha w Jego nieskończonej mądrości i wiedzy. Nic w Stworzeniu nie jest poza rządami i kontrolą Allaha poprzez te prawa (zarówno fizyczne, jak i

duchowe) i odpowiednią miarę (tj. stopień i zasięg). Co więcej, Allah nie tylko posiada absolutną kontrolę poprzez swoje prawa i miarę, posiada On także absolutną wiedzę o wszystkim, co obejmuje całą przestrzeń i czas, i zapisał wszystko, co wydarzyło się w przeszłości, teraźniejszości i co wydarzy się w przyszłości. Czytamy w Koranie (6:59);

On posiada klucze do tego, co skryte; zna je tylko On sam. On zna to, co jest na lądzie i na morzu. I żaden liść nie spada, żeby On o tym nie wiedział. I nie ma ziarna w ciemnościach ziemi, i nie ma niczego, świeżego czy suchego, co nie byłoby zapisane w Księdze jasnej.

Absolutna wiedza Allaha obejmuje przyływy i odpływy ludzkiego życia. Jednakże wiedza Allaha o czynach ludzkich jeszcze przed ich popełnieniem nie zmusza nikogo do ich popełnienia, tak jak na przykład astronomowie, korzystając ze swojej wiedzy naukowej, mogą przewidzieć i odnotować, kiedy nastąpi zaćmienie słońca z wieloletnim wyprzedzeniem. Zaćmienie słońca nie następuje dzięki ich wiedzy lub przewidywaniom. Podobnie Allah, posiadający nieskończoną wiedzę (nieograniczoną czasem i przestrzenią), wie, co zrobią ludzie i rejestruje ich działania, ale to nie zmusza osoby do popełnienia tego czynu.

Powyższe zasady nie negują zatem wolności wyboru danej człowiekowi; to wszystko oznacza po prostu, że sposoby i środki naszych wyborów będą zawsze zgodne z (a) prawami Allaha, (b) konsekwencje naszych wyborów będą zgodne z boską miarą, oraz (c) Allah posiada wcześniejszą wiedzę o naszych wyborach i działaniach, ale nadal jesteśmy odpowiedzialni za nasze wybory.⁴ Co więcej, ludzie mają wolność wyboru i są pośrednikami swoich wyborów i swoich działań, ale nie mają twórczej mocy, aby podejmować swoje wybory.

I Bóg stworzył was i to, co czynicie. (Koran 37:96)

Oznacza to, że w odniesieniu do ludzkiej wolności wyboru, Allah uczynił “ludzką wolę” warunkiem wstępnym “Boskiej woli”, czyli Boskiej inicjacji pewnych działań związanych z ludzkimi działaniami. Innymi słowy, ludzie pragną takich działań, a Allah je spełnia (jeśli zdecyduje się je spełnić). W ten sposób “ludzka wola” działa w ramach “Boskiej Woli Allaha”. Można powiedzieć, że twórcza część zarówno dobra, jak i zła należy do Allaha, jednak zło powstaje w wyniku ludzkiego wyboru – to jest konsekwencją tego, że człowiek albo nie używa, albo źle wykorzystuje swoją niezależną wolę. Allah tworzy czyny i wynikające z nich konsekwencje.

Cokolwiek dobrego cię spotyka, pochodzi od Boga; a cokolwiek złego cię spotyka, pochodzi od ciebie samego. (Koran 4:79)

Z punktu widzenia Allaha tworzenie zła lub pozwalanie na zło samo w sobie nie jest złem, lecz wybieranie zła jest złem. Bóg nie wybiera zła, wybiera je człowiek.

***Znaczenie tego artykułu wiary:** Wiara w absolutną kontrolę i zarządzanie stworzeniem przez Stwórcę, Allaha, potwierdza naszą wiarę w Jego suwerenność nad stworzeniem. Dzięki cechom Allaha, takim jak miłosierdzie i troska o swoje stworzenie, artykuł ten zaszczepia nadzieję i wewnętrzny spokój oraz wzmacnia serca wierzących..*

Powyższe sześć artykułu wiary inicjuje ludzki intelekt do duchowego zrozumienia i wglądu. Co więcej, definiują “wierzącego” w pełnym tego słowa znaczeniu. Pominięcie któregośkolwiek z tych artykułu, na przykład wiara w jednego proroka i odrzucenie innych, czyni człowieka “niewierzącym”.

Wezwanie do modlitwy

Allah jest Największy, Allah jest Największy

Allah jest Największy, Allah jest Największy

Składam świadectwo, że nie ma bóstwa godnego czci poza Allahem

Składam świadectwo, że nie ma bóstwa godnego czci poza Allahem

Składam świadectwo, że Mahomet jest Wysłannikiem Allaha

Składam świadectwo, że Mahomet jest Wysłannikiem Allaha

Przyjdź na modlitwę, przyjdź na modlitwę

Przyjdź do sukcesu, Przyjdź do sukcesu

Allah jest Największy, Allah jest Największy

Nie ma bóstwa godnego czci poza Allahem

Wezwanie do modlitwy zaprasza ludzi do wiecznego sukcesu. Jest to ciągłe przypomnienie dla ludzkości, że nie ma bóstwa godnego czci poza Allahem, a Mahomet (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwo Allaha) jest jego posłańcem.

Pięć artykułów religii

Pięć artykułów religii jest określonych w różnych wersetach Koranu.⁵ Na przykład w odniesieniu do pierwszego artykułu Allah mówi w Koranie 49:15

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ
يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

*Wiernymi są tylko ci, którzy uwierzyli w Boga i Jego
Posłańca - potem nie mieli wątpliwości - i walczyli
swoimi majątkami i swoimi osobami na drodze Boga.
Tacy - oni są prawdomówni!*

Pierwszy artykuł

Oświadczenie w sercu i umyśle, że nie ma bóstwa godnego czci poza Allahem i że Mahomet jest wysłannikiem Allaha. Ta deklaracja potwierdza wiarę w Jedność Stwórcy (monoteizm) i że Prorok Mahomet (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwo Allaha) jest ostatnim i ostatecznym posłańcem Allaha. Nazywa się to szahada, co w języku arabskim oznacza składanie zeznań, pozostawanie w gotowości i ustalanie głoszonej prawdy.

Po wyznaniu wiary muzułmanin zobowiązany jest do praktycznego wypełnienia poniższych artykułów jako praktycznego potwierdzenia swojej wiary.

Drugi artykuł:

Odprawianie rytualnych modlitw do Allaha pięć razy dziennie (po arabsku Salah); o świcie, w południe, późnym popołudniem, po zachodzie słońca i w nocy. Modlitwy są bezpośrednią komunikacją z Allahem, bez pośrednika i obejmują wysławianie i uwielbienie Allaha, a także nasze prośby do Niego.

***Znaczenie tego artykułu religii:** Allah opisuje modlitwy jako pamiątkę i ochronę przed nieposłuszeństwem wobec Niego (Koran 20:14 i 29:45). Zatem regularne modlitwy pomagają nam rozwijać i utrzymywać świadomość Boga (po arabsku taqwa⁶).*

Artykuł trzeci:

Dawanie jałmużny biednym i potrzebującym (po arabsku Zakah). Muzułmanin ma obowiązek wpłacić równowartość 2,5% majątku osobistego, którego nie wykorzystał w ciągu poprzedniego roku, na przykład oszczędności w pieniądzu, srebrze i złocie. Obowiązkowa jest także płatność na cele charytatywne w odniesieniu do produktów rolnych, udziałów w rynku i tak dalej.

***Znaczenie tego artykułu religii:** Instytucja Zakata zapewnia podział bogactwa w społeczeństwie, eliminując w ten sposób biedę, zazdrość i gorycz w społeczeństwie. Słowo "Zakah" znaczy "oczyszczać", a zatem Łaska Allaha oczyszcza nasze bogactwa i nasze dusze.*

Artykuł czwarty:

Post od świtu do zachodu słońca w miesiącu Ramadan, dziewiątym miesiącu islamskiego kalendarza księżycowego. W ciągu dnia muzulmanin musi powstrzymać się od jedzenia, picia i czynności seksualnych, a także powstrzymać się od wszystkiego, co jest zakazane w religii, jak

obmawianie, składanie fałszywych zeznań i tak dalej.

Znaczenie tego artykułu religii: *Post jest praktyką, która pomaga rozwinąć i wzmocnić siłę woli, cierpliwość, a ostatecznie wiarę i świadomość Boga (taqła). Pomaga nam także pamiętać o ludziach, którzy mają mniej szczęścia niż my; którzy z trudem pozwalają sobie na jeden posiłek dziennie.*

Piąty artykuł:

Pielgrzymka do Mekki (po arabsku *hadżdż*) – raz w życiu dla tych, którzy mają na to środki finansowe i fizyczne.

Stacja Abrahama (Maqaam Ibrahim) w Mekce, gdzie Abraham, niech spoczywa w pokoju, stał podczas budowy Kaaby.

Znaczenie tego artykułu religii: *Pielgrzymka to wielkie coroczne zgromadzenie muzułmanów na całym świecie. Jest to potwierdzenie i demonstracja jedności ludzkości i jedności religii; Bóg jest Jeden, ludzkość jest jedna, a ich religia jest jedna. Pielgrzymka jest formą czci i uwielbienia Allaha, a także upamiętnieniem czci i ofiar proroka Abrahama i jego syna Izmaela, pokój i błogostawieństwo Allaha niech będą z nimi.*

Te zasady religii oddalają serce i umysł muzułmanina od potrzeb fizycznych i materializmu. Prowadzą serce i umysł w kierunku duchowej świadomości i rozwoju. Innymi słowy, podnoszą nas z wymiaru materialnego do duchowego wymiaru naszego istnienia, gdzie jesteśmy stale świadomi Stwórcy, naszego obowiązku i odpowiedzialności wobec Niego oraz naszej odpowiedzialności wobec ludzkości.

Widok na minaret Wielkiego Meczetu Sultana Qaboosa w Maskacie w Omanie. W przeszłości minarety stanowiły wysokie miejsce, z którego wzywano do modlitwy. Dziś pozostają stylem architektonicznym identyfikującym meczet.

Natura i atrybuty Allaha – Stwórcy

Tak jak każdy człowiek ma imię, tak Stwórca i Pan Wszechświata znany jest pod swoim *osobistym* imieniem “Allah”. Jest to unikalna nazwa bez rodzaju, liczby mnogiej i pochodnych. Allah nie jest ani mężczyzną, ani kobietą. Nie pochodzi od ojca lub matki. Nie ma w nim duplikatu ani repliki, nie ma sobie równych ani odpowiedników. Jego status jest tak nieskazitelnym i niepodzielnym, że jest On Jedynym godnym miana *Al-Wahid*, Jedyne. Allah jest wyjątkowy. Zatem:

1. Do Allaha należą (a) unikalne atrybuty Transcendencji, takie jak Jego niezależne istnienie, samoistność, nie ma On początku ani końca itd., (b) unikalne atrybuty Nieporównywalności, które obejmują Jego naturę i absolutne możliwości, np. On różni się od stworzenia, jest wiecznie żyjącym i dawcą życia, jest wszystko słyszający i wszystkowiedzący oraz twórcą tych zdolności, jest wszechmocny i zdolny narzucić swoją wolę i tak dalej. Wszystkie te atrybuty są unikalne i nie są wspólne dla żadnej innej istoty.
2. Do Allaha należy wiele pięknych imion, które wywodzą się z Jego Atrybutów. Nazwy te obejmują: Najbardziej Miłosierny, Przebaczający, Zawsze Współczujący, Wszechmądry i tak dalej.
3. Boskość, panowanie i prawo Allaha do służebności (po arabsku *Uluhiyyah*, *Rububiyyah* i *Ubudiyyah*) nie można dzielić z żadną inną istotą.
4. Wraz z tą Boską Chwałą imię Allah oznacza Tego, któremu należy się nasze absolutne posłuszeństwo i miłość i od którego pochodzi nasza absolutna ochrona i schronienie.

W związku z tym znaczenie imienia Allaha definiuje prawdziwy monoteizm. Co więcej, to intensywne znaczenie Jego imienia sprawia, że słowo “Bóg” nie jest w stanie Go opisać, choć w literaturze islamskiej oba te słowa są często używane jako synonimy.

Allah, będący Twórcą Wszechświata i Podtrzymującym Wszechświat i wszystkie stworzenia w nim, wzywa do naszej wiary w Niego i naszego posłuszeństwa wobec Niego, jako potwierdzenie naszej wdzięczności dla Niego. Zaprzeczanie naturze, atrybutom i imionom Allaha lub wiązanie ich z jakąkolwiek inną istotą (co po arabsku nazywa się Szirk) jest wobec Niego rażącą niewdzięcznością i dlatego stanowi najcięższy grzech, którego Allah nigdy nie wybaczy, chyba że ktoś odpokutuje. Allah mówi w Koranie (4:48);

Zaprawdę, Bóg nie przebacza tym, którzy Jemu dodają współtowarzyszy, podczas gdy On przebacza, komu chce, mniejsze grzechy. A kto dodaje Bogu współtowarzyszy, ten wymyślił grzech ogromny.

Dywan w Wielkim Meczecie Sultana Qaboosa w Omanie

Prorok Mahomet – jego życie i osobowość

Mahomet, niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwie Allaha (*pzn*), był prorokiem Allaha dla całej ludzkości. Przed Prorokiem Mahometem Allah posłał wielu innych proroków, takich jak Noe, Abraham, Mojżesz i Jezus, niech spoczywają w Pokój i błogosławieństwo Allaha niech będą z nimi. Wszyscy prorocy zostali wysłani do określonego narodu i na określony czas. Muzułmanie wierzą, uznają i szanują wszystkich proroków Allaha. Prorok Mahomet cieszy się dużym szacunkiem muzułmanów, ponieważ jest ostatnim z proroków wysłanych do całej ludzkości, aby przekazać uniwersalne przesłanie, które jest zawsze żywe i nieskazitelne.⁷

Jego rodowód

Prorok Mohamet był Arabem i potomkiem Izmaela, syna Abrahama. Należał do szanowanego klanu Bani Hashim, jeden z klanów dominującego plemienia Kurajczytów w Mekce.

Jego urodzenie

Prorok Mohamet (*pzn*) urodził się w Mekce w roku 570 n.e. czyli około sześć wieków po Jezusie (*pzn*). Jego rodzice mieli pochodzenie szlacheckie i byli spokrewnieni. Jego ojcem był Abdallah, syn Abd al- Muttaliba, syna Hashima, syna Abd al- Manafa, syna Qussaya, syna Kilaaba, syna Murraha. Jego matką była Aamina, córka Wahaba, syna Abd al- Manafa, syna Zuhraha, syna Kilaaba, syna Murraha.

Ojciec proroka Mahometa zmarł przed narodzinami Mahometa, a jego matka zmarła, gdy Mahomet miał zaledwie sześć lat. Wychowywał go dziadek, Abd al-Muttalib. Dwa lata później oddano go pod opiekę wuja, Abu Taliba, który został przywódcą Bani Klan Hashim po śmierci Abd al- Muttaliba.

Jego osobowość i charakter

Zanim został prorokiem, Muhammad (pzn) dorastał jako prosta i cnotliwa osoba o silnym charakterze moralnym. Był niewykształcony i nigdy nie oddawał czci bożkom, podczas gdy oddawanie czci bożkom było praktyką jego ludu. Zamiast tego zwykł ukrywać się na całe dni w jaskini poza Mekką, aby medytować o Stwórcy i stworzeniu.

Mohamet, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim

Był znany jako “prawdziwy i godny zaufania” (po arabsku *As-Saadiqul-Ameen*) i był bardzo uczciwy. Wiele osób powierzało mu swoje majątki przedsiębiorstw lub na przechowanie.

Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) troszczył się o swój lud, chroniąc biednych i pokrzywdzonych oraz angażując się w sojusz, aby ich chronić i pomagać.

Objawienie

To właśnie podczas jednego ze swoich odosobnień do jaskini Prorok Muhammad (pzn) otrzymał pierwsze objawienie od Allaha za pośrednictwem Anioła Gabriela:

Głoś! w imię twego Pana, który stworzył! Stworzył człowieka z grudki krwi zakrzepłej! Głoś! Twój Pan jest najszlachetniejszy! Ten, który nauczył człowieka przez pióro; Nauczył człowieka tego, czego on nie wiedział. (Koran 96:1–5).

To objawienie pochodzi z roku 610 n.e., kiedy Mahomet (pzn) miał 40 lat.

Warto zauważyć, że to pierwsze objawienie wskazuje na wiedzę i rozum jako podstawę głoszenia wiary, a nawet podstawę samej wiary.

Objawienia za pośrednictwem Anioła Gabriela trwały przez następne 23 lata życia Proroka. Przez pierwsze 13 lat głosił przesłanie islamu w Mekce, gdzie on i jego wyznawcy musieli stawić czoła ogromnemu sprzeciwowi i prześladowaniom. Jednak w roku 622 n.e., z powodu uporczywych i nasilonych prześladowań, Prorok i jego zwolennicy zostali zmuszeni do wyemigrowania do Medyny, miasta położonego około 400 km na północ od Mekki. Mieszkańcy Medyny przyjęli ich z honorami i wielką hojnością. Prorok nadal przyjmował i głosił przesłanie Allaha w Medynie przez następne 10 lat, gdzie zaczął także powoływać państwo islamskie.

Jego śmierć

W roku 632 n.e., w wieku 63 lat, po krótkiej chorobie zmarł Prorok Muhammad (pzn) i został pochowany w Medynie, w domu swojej żony Aiszy, niech Allah będzie z niej zadowolony.

***Zaufaj więc Bogu! Ty trwasz przy prawdzie oczywistej
(Koran 27:79)***

Autentyczność Proroka

W całej historii ludzkości wiarygodność wszystkich proroków Boga była zawsze kwestionowana, a Prorok Mahomet (*pzn*) nie jest wyjątkiem. Koran informuje nas, że autorytetem proroków Boga jest ich szlachetny charakter osobisty i nieodparta prawda przesłania, które przynoszą od swego Pana. Jeśli chodzi o proroka Mahometa, istnieją cztery argumenty potwierdzające jego autentyczność.

Argument pierwszy

Jak widzieliśmy w części 4, Prorok Mahomet był człowiekiem o bardzo wysokiej uczciwości i cieszył się dużym szacunkiem swego ludu. Był nawet znany pod jednym ze swoich pseudonimów “prawdziwy i godny zaufania”. Prorok rozpoczął swoją misję proroczą w wieku czterdziestu lat. Przeczy wszelkiej logice i rozsądkowi wyobrażanie sobie, że człowiek o tak szlachetnym charakterze może nagle w tak zaawansowanym wieku stać się kłamcą i oszustem.

Można argumentować, że być może chciał podnieść swój status społeczny. Ale był już bardzo szanowaną osobą, należącą do najpotężniejszego i najbardziej szanowanego plemienia Kurajszytów w Mekce. Rzeczywiście, na początku jego proroczej misji zaproponowano mu stanowisko kierownicze, aby odwieść go od głoszenia proroczego przesłania, na co stanowczo odmówił⁸. Świadczy to o tym, że nie zabiegał o żaden status społeczny.

Argument drugi

Wysłannicy Boga są wspierani przez Boskie przesłanie, które jest im objawione. Koran wspierał proroka Mahometa. Jak wykazano w Rozdziale

7, Koran nie mógł zostać napisany przez Proroka; jest to z pewnością Boskie objawienie. W rzeczywistości ludzkość została wezwana w samym Koranie, aby stworzyła coś podobnego, jeśli ktoś ma jakiegokolwiek pojęcie, że napisał to Prorok. W końcu, jak wspomniano wcześniej, Prorok nie był osobą uczoną, która mogłaby napisać taką książkę. Koran jest żywym dowodem autentyczności Proroka i tak naprawdę jest to jedyny cud, o którym twierdzi Prorok.⁹

Argument trzeci

Prorok Mahomet zapoczątkował ruch, który pozytywnie przekształcił ludzką cywilizację w tak wszechstronny i szybki sposób, że przewyższa każdy inny ruch w historii ludzkości. Ponadto żadna religia nie miała bardziej trwałego wpływu na ludzką cywilizację i rozwój niż islam. Ta szybka i trwała transformacja ludzkiej cywilizacji nie mogła zostać osiągnięta przez ruch popierany przez oszusta. Ponownie, taka myśl przeczy wszelkiemu rozumowi i logice.

Argument czwarty

Prorok Mahomet (*pzn*) został przepowiedziany w pismach wszystkich głównych religii: judaizmu, chrześcijaństwa, hinduizmu i buddyzmu. Z Koranu dowiadujemy się, że prorok Mahomet (*pzn*) został przepowiedziany zarówno w pismach żydowskich, jak i chrześcijańskich.

Ci, którzy podążają za Posłańcem, niepiśmiennym prorokiem, o którym wspominają ich własne Pisma: Tora i Ewangelia. (Koran 7:157)

W Księdze Powtórnego Prawa 18:18 czytamy:

Wzbudzę im proroka spośród ich braci, podobnego do ciebie (Mojżesza), i włożę moje słowa w jego usta, i będzie im mówił wszystko, co mu rozkażę.

Nie ma proroka, który przyszedł po Mojżeszcu i który pasowałby do tego wersetu Starego Testamentu, z wyjątkiem proroka Mahometa: **Po pierwsze**, braćmi Żydów są Arabowie. Dzieci Izraela wywodzą się od Izaaka, a rasa arabska pochodzi od Izmaela. Izaak i Izmael są synami Abrahama i dlatego ich potomkowie są braćmi. **Po drugie**, Mahomet jest podobny do Mojżesza, podczas gdy Jezus nie jest: (1) Zarówno Mojżesz, jak i Mahomet mieli ojca i matkę. Jezus miał tylko matkę, a nie ojca. (2) Zarówno Mojżesz, jak i Mahomet zostali poczęci w sposób naturalny w łonach swoich matek. Jezus począł się w łonie swojej matki cudem. (3) Mojżesz i Mahomet MIELI ŻONY I DZIECI, podczas gdy JEZUS NIE. (4) Mojżesz i Mahomet przynieśli swojemu ludowi nowe prawa i przepisy, podczas gdy Jezus tego nie zrobił. (5) Zarówno Mojżesz, jak i Mahomet umarli śmiercią naturalną. Zarówno w wierzeniach islamskich, jak i chrześcijańskich Jezus nie opuścił tej ziemi w sposób naturalny. **Po trzecie**, jak dowiadujemy się również z Koranu (53:3-4), Prorok Mahomet nie mówił od siebie, ale jego słowa były bezpośrednim objawieniem lub inspiracją od Boga.

Przechodząc do Nowego Testamentu, w Ewangelii Jana czytamy:

Jeszcze wiele mam wam do powiedzenia, ale teraz [jeszcze] znieść nie możecie. Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszcy, i oznajmi wam rzeczy przyszłe. On Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego weźmie i wam objawi. (Jan 16:12-14)

Te wersety mówią o „Duchu prawdy”, który nie będzie mówił sam od siebie. Duch prawdy nie może być Duchem Świętym, ponieważ Duch Święty był już z Jezusem (Łukasza 4:1 i 3:22, Jana 20:22, Dzieje Apostolskie 2:4, itd.). Ponadto, ten Duch prawdy będzie wychwalał Jezusa. Nie ma żadnego proroka, który przyszedł po Jezusie i wychwalał Go, z wyjątkiem Mahometa (patrz Sekcja 11). Nie ma wątpliwości, że „duchem prawdy”, który miał przyjść po Jezusie, był Mahomet, pokój z nimi wszystkimi.

Panorama minaretów w Stambule, Azjatycka część miasta

Co więcej, w Biblii prorok Mahomet jest przepowiedziany w Izajasza 29:12, Jana 14:16, Jana 16:7, Mateusza 21:43 i Dziejów Apostolskich 3:22. Zauważ, że słowo “Pocieszyciel” wspomniane w tych wersetach biblijnych jest tłumaczeniem greckiego słowa “Paracletos”. Słowo to jest zniekształceniem oryginalnego greckiego słowa “Periclytos”, które można przetłumaczyć jako “chwalony” lub po arabsku “Ahmad” lub “Mahomet”.¹⁰

Dokładne i bezstronne badanie pokazuje również, że prorok Mahomet był przepowiedziany zarówno w pismach hinduskich, jak i buddyjskich. W swojej książce zatytułowanej “*Mahomet w pismach hinduskich*” dr Ved Prakash Upaddhay odkrył w pismach hinduskich wiele odniesień do Proroka. Wedy mówią o nadchodzącym mędrцу, którego opis pasuje do opisu proroka Mahometa. Jego opis, oryginalnie w sanskrycie, obejmuje:

1. *Narashagsa*, co tłumaczy się jako “chwalony”. Takie jest znaczenie obu imion Proroka, Ahmeda i Mahometa. Co więcej, miejsce urodzenia i cechy *Narashagsy* dokładnie odpowiadają cechom Proroka.
2. *Antim Rishi* lub “Ostateczny Mędrzec”. Prorok Mahomet był ostatnim posłańcem ludzkości.
3. *Kalki Awatar*, czyli Mędrzec, który nadejdzie w ostatnim pokoleniu.

Prorok Mahomet został wysłany jako ostatni posłaniec dla całej ludzkości.

4. *Kauram*, co oznacza emigrant. Prorok Mahomet był emigrantem w Medynie (patrz rozdział 4).
5. Jego ojciec jest wymieniany jako “Vaishnuvesh”, co oznacza “Niewolnik Boga”, a jego matka jako “Sumati”, co oznacza “Pokój”. Te dwa imiona odpowiadają po arabsku “Abdallah” i “Amna”, które są imionami ojca i matki Proroka.
6. Imię nadchodzącego Mędrca to *Mamaha*. Nie jest to słowo sanskryckie, ale wydaje się, że jest to sanskrycka forma arabskiego imienia Mohamet.

W pismach buddyjskich Gautama Budda przepowiedział przyjście *Buddy Antima*, czyli Ostatecznego Mędrca, którego imię będzie Maitreja. (*Ewangelia Buddy* autorstwa Carusa, strona 217). Opis Maitrei pasuje do opisu Proroka Mahometa:

1. Prorok Mahomet był ostatnim posłańcem, Ostatecznym Mędrcem.
2. Maitreya oznacza “*Miłosierny*”. Prorok Mahomet opisany jest w Koranie (21:107) jako „miłosierny” dla wszystkich ludzi na świecie.
3. Maitreja będzie miał wszystkie cechy Buddy: będzie pochodził z arystokratycznej rodziny, uda się do jaskini i będzie odwiedzany przez anioły, będzie miał żony i dzieci, będzie zarabiał na życie i zakończy swoje normalne życie, tj. umrze śmiercią naturalną. Cały ten opis pasuje do proroka Mahometa.
4. Maitreja będzie władcą. Mahomet był nie tylko prorokiem, ale także władcą narodu muzułmańskiego.
5. Maitreja będzie mówił o poprzednich Buddach. Mahomet rzeczywiście mówił obszernie o poprzednich posłańcach. Koran wspomina historie dwudziestu czterech proroków, którzy stanęli przed prorokiem Mahometem.
6. Maitreja nie będzie miał nauczyciela na świecie. Prorok Mahomet był

niewykształcony i nie miał ziemskiego nauczyciela. Cała jego wiedza pochodziła z objawienia od Boga.

Podsumowując, autorytetami Proroka są jego szlachetny charakter, przesłanie, które przyniósł, trwała transformacja cywilizacji ludzkiej spowodowana jego ruchem oraz proroctwa o jego przyjściu, które można znaleźć w pismach świętych wszystkich głównych religii.

Meczet Proroka w Medynie (Masjid Al- Nabawi). Meczet został zbudowany przez Proroka w roku 622 n.e. na ziemi sąsiadującej z jego domem. Po wielu latach rozbudowy, dziś jest to jeden z największych meczetów na świecie i drugi najświętszy meczet po wielkim meczecie w Mekce (Masjid Al- Haraam).

Historia i przesłanie Koranu

Koran jest pismem świętym objawionym przez Allaha Prorokowi Mahometowi (pzn) poprzez Jego Anioła Gabriela. Jest to ostatnie objawienie Allaha dla całej ludzkości aż do końca czasów. Koran został objawiony, aby uzupełnić przesłanie Allaha do ludzkości, potwierdzić poprzednie objawienia i skorygować zmiany i przeróbki zawarte w istniejących pozostałościach poprzednich pism¹¹

Jego objawienie

Koran był objawiany w języku arabskim etapami przez okres 23 lat, od 610 do 632 roku n.e. To stopniowe objawienie dane Prorokowi zapewniało wierzącym postępowe wskazówki, w zależności od potrzeb, w zależności od konkretnych okoliczności. Zapewniała także skuteczną asymilację i wdrażanie praw Allaha w życiu wierzących.

Jego nagrywanie i utrwalanie

Kiedy Prorok (pzn) otrzymał objawienia, poinstruował swoich uczonych w Piśmie, aby spisali objawienia pod jego instrukcjami i nadzorem. W tym samym czasie Prorok i wielu jego towarzyszy, mężczyzn i kobiet, zapamiętało objawienia w miarę ich ujawniania. W ten sposób Koran został spisany i zapamiętany przez wierzących mężczyzn i kobiety za życia Proroka. Ta praktyka zapamiętywania Koranu trwa do dziś. W dowolnym momencie historii islamu miliony muzułmanów nauczyły się na pamięć całego Koranu w jego oryginalnym, nieskazitelnym tekście. Obecnie szacuje się, że ponad dwadzieścia milionów muzułmanów nauczyło się na pamięć całego Koranu, a wiele milionów nauczyło się na pamięć jego części.

Treść i tematyka ogólna

Koran składa się ze 114 rozdziałów. Liczba wersetów w każdym rozdziale waha się od 3 wersetów (rozdziały 103 i 108) do 286 wersetów (rozdział 2). Koran jest księgą wskazówek, ostrzeżeń i dobrych nowin, a także opowieścią o przeszłych narodach i ich prorokach. Ogólnie obejmuje cztery tematy:

Po pierwsze, mówi nam o Allahu; Jego naturze i cechach. Na przykład zapoznaliśmy się z rozdziałem 112 w części 2 tej książki opisującym Jego Jedność (*Tawheed*) i Jego unikalne atrybuty, których **nie ma** żadna inna istota. Poniższy werset, znany jako “werset tronu” (po arabsku *Ayatul Kursi*) to kolejny przykład opisujący atrybuty Allaha;

Bóg! Nie ma boga, jak tylko On - Żyjący, Istniejący! Nie chwyta Go ni drzemka, ni sen. Do Niego należy to, co jest w niebiosach, i to, co jest na ziemi! A któż będzie się wstawiał u Niego inaczej jak za Jego zezwoleniem? On wie, co było przed nimi, i On wie, co będzie po nich. Oni nie obejmują niczego z Jego wiedzy, oprócz tego, co On zechce. Jego tron jest tak rozległy jak niebiosy i ziemia; Jego nie męczy utrzymywanie ich. On jest Wyniosły, Ogromny! (Koran 2:255)

Po drugie, opisuje po pierwsze naszą relację z Allahem; dlaczego nas stworzył i jaki jest nasz obowiązek wobec Niego. Na przykład Allah mówi w Koranie 51:56:

I stworzyłem dżiny i ludzi tylko po to, żeby Mnie czcili

Tutaj słowo “czcić” oznacza służenie Stwórcy i życie zgodnie z Jego przykazaniami. Następnie Koran opisuje nasz związek z resztą stworzenia; Anioły, Dżiny, świat zwierząt i reszta świata fizycznego; jakie jest ich znaczenie i interakcja z naszym istnieniem.¹²

Po trzecie, podaje wskazówki w formie praw i dyrektyw oraz ustala standardy moralności i dobrego życia: jak powinniśmy czcić Allaha i jak powinniśmy prowadzić swoje życie. Obiecuje wieczną błogość tym, którzy podążają za przewodnictwem, i wieczne męki tym, którzy odrzucają przewodnictwo.¹³

Wreszcie Koran mówi nam, że wszystkie narody otrzymały przewodnictwo poprzez proroków. Na przykład w 10:47 Allah mówi:

Każdy naród ma swojego posłańca. A kiedy przyjdzie ich posłaniec, wszystko będzie między nimi rozstrzygnięte według słuszności i oni nie doznają niesprawiedliwości.

Zatem jako lekcja dla ludzkości Koran opowiada historie o tym, jak Allah postępował z narodami w przeszłości. Na przykład opowiada nam o walce proroka Noego z jego ludem i późniejszej powodzi. Opowiada nam o walce proroka Mojżesza ze swoim ludem i faraonem. Następnie jest „najlepsza ze wszystkich historii”, historia życia Proroka Józefa. W sumie Koran opowiada historie 25 proroków spośród tysięcy, których Allah zesłał ludzkości na przestrzeni wieków.¹⁴

*Recytacja Koranu jest aktem kultu w islamie.
Dlatego Koran jest dziś najczęściej czytana
księgą na świecie.*

Zgodność Koranu ze współczesnymi naukami

Koran został objawiony ponad czternaście wieków temu. Jednak znajdziemy w nim wiele faktów naukowych, które współczesna nauka odkryła dopiero w ostatnim czasie. Fakty te dotyczą wielu dziedzin nauk przyrodniczych, w tym astronomii, geologii, fizyki, biologii, botaniki, zoologii i innych. Przeanalizujmy kilka przykładów.

Stworzenie Wszechświata

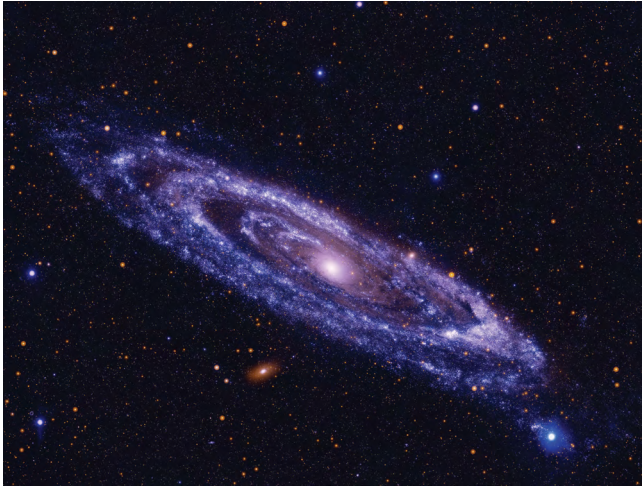
W Koranie (21:30) Allah mówi:

Czyż ci, którzy nie uwierzyli, nie widzieli, iż niebiosa i ziemia stanowiły jedną zwartą masę i My rozdzieliśmy je, i stworzyliśmy z wody każdą żyjącą rzecz? Czyż oni nie uwierzą?

Dalej, w rozdziale 51 wersecie 47 Allah mówi:

Niebo, zbudowaliśmy je z mocą. Z pewnością je rozszerzamy (lub zwiększamy jego ogrom).

Wersety te są zgodne ze współczesną wiedzą, że wszechświat powstał jako jedna jednostka gazowa, która następnie eksplodowała, tworząc galaktyki. Jest to znane jako teoria Wielkiego Wybuchu. Co więcej, współczesna nauka potwierdza, że od czasu pierwszej eksplozji nasz wszechświat wciąż się rozszerza.

Galaktyka Andromedy, jedna z miliardów galaktyk stworzonych przez Allaha. Odkrył ją perski astronom Abd al-Rahman al-Sufi w 964 roku n.e.

Rozwój zarodka

Na przykład rozwój dziecka w stadiach embrionalnych Koran opisuje w kilku miejscach;

Stworzyliśmy człowieka z ekstraktu gliny. Następnie umieściliśmy go - jako kroplę nasienia - w naczyniu solidnym. Następnie stworzyliśmy z kropli nasienia grudkę krwi zakrzepłej; potem stworzyliśmy z tej grudki krwi zakrzepłej załączek ciała; a z tego załączka stworzyliśmy kości; wtedy oblekaliśmy te kości ciałem; następnie uczyniliśmy go innym stworzeniem. Niech będzie błogosławiony Bóg, najlepszy ze stwórców. (Koran 23: 12–14).

Wersety te graficznie i dokładnie opisują rozwój embrionu od jego powstania, używając precyzyjnych słów arabskich. Najpierw zapłodniona komórka jajowa przekształca się w skrzep zakrzepłej krwi (*‘alaqah*), a następnie w grudkę (*mudghah*). Następnie kości zaczynają rozwijać się w grudce, aż w końcu wokół kości zaczyna rosnać mięsz. Oto jak Koran opisuje rozwój dziecka.

Dwa arabskie słowa użyte w tym wersecie, *alaqah* i *mudghah*, są bardzo znaczące pod względem precyzji.

Oprócz zakrzepłej krwi, *‘Alaqah* oznacza także “coś, co przylega” i “substancję przypominającą pijawkę”. Jeśli zbadamy zarodek we wczesnym stadium, stwierdzimy, że przylega on do ściany macicy, a nie unosi się w powietrzu. Wygląda też jak pijawka. Pijawka to stworzenie, które przykleja się do skóry zwierzęcia i wysysa jego krew. Płód otrzymuje także krew od matki poprzez łożysko.

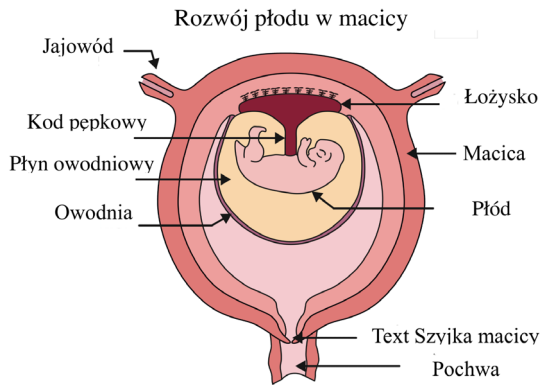
‘Alaqah przekształca się w *mudghah*, co oznacza “przeżuty kawałek mięsa”. Jeśli zbadamy zarodek etap po *alaqah*, odkryjemy, że wygląda jak przeżuta guma ze śladami zębów.

To niesamowity obrazowy opis rozwoju zarodka podany w 7. Wiek w Koranie. Naukowcom udało się potwierdzić te kształty dopiero po wynalezieniu sprzętu do obrazowania w XIX wieku.

Inną interesującą kwestią wspomnianą w Koranie jest to, że płód jest chroniony przez trzy zasłony ciemności. W wersecie 39:6 Koranu Allah mówi:

On was stwarza w łonach waszych matek, stworzenie po stworzeniu, w trzech ciemnościach.

Dzięki nowoczesnej technologii wiemy, że płód chroniony jest w pierwszej kolejności przez ścianę brzucha matki, po drugie przez ścianę macicy, a po trzecie przez błonę owodniowo-kosmówkową. Są to trzy zasłony, które po raz kolejny potwierdzają dokładność stwierdzeń Koranu.

Zdjęcie po lewej stronie przedstawia zarodek w fazie “mudgha”, który bardzo przypomina przeżutą gumę. Zdjęcie po prawej stronie przedstawia zarodek w macicy przylegający do ściany macicy i chroniony trzema warstwami.

Funkcja gór

Góry postrzegamy jako bardzo imponujące i malownicze pofałdowania na powierzchni ziemi. Ale tak naprawdę spełniają bardzo kluczową rolę w utrzymaniu stabilności skorupy ziemskiej. Poniżej skorupy ziemskiej znajduje się warstwa mniej gęsta i raczej płynna, dlatego skorupa potrzebuje czegoś, co utrzyma ją w miejscu i zapewni stabilność. Naukowcy odkryli, że stabilność skorupy ziemskiej zapewniają góry, których szczyty znajdują się nad skorupą ziemską, a korzenie znajdują się pod skorupą ziemską. Zatem góry zachowują się jak kołki.

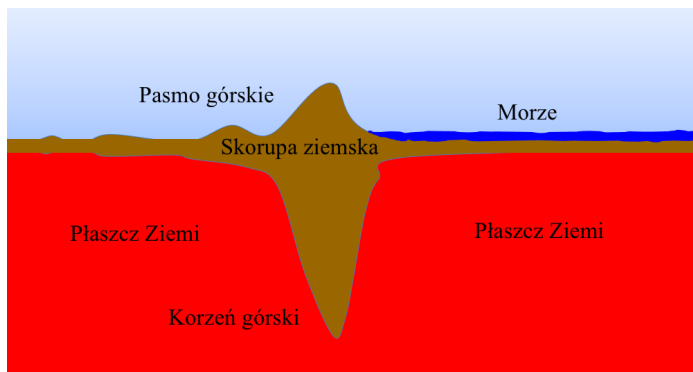
Allah mówi w Koranie (21:31):

I umieściliśmy na ziemi góry mocno stojące, aby ziemia nie zatrzęsa się razem z nimi.

A w rozdziale 78 wersecie 6 i 7 Allah mówi:

Czyż nie uczyniliśmy ziemi rozległą przestrzenią, a gór kołkami?

Te wersety dotyczące funkcji gór są całkowicie zgodne ze współczesną wiedzą naukową. Pomysł, że góry mają korzenie, powstał w 1865 roku, a wiedza, że te korzenie stabilizują skorupę ziemską, rozwinęła się pod koniec XX wieku.¹⁵

Ilustracja przedstawiająca górę z głębokim korzeniem w płaszczu ziemskim.

Woda jest życiem

Powszechnie wiadomo, że woda jest źródłem życia, jednak Koran idzie jeszcze dalej i kategorycznie stwierdza, że w rzeczywistości każda żywa istota składa się z wody. Oprócz wersetu 21:30 cytowanego powyżej, czytamy w wersecie 25:54:

On jest Tym, który stworzył człowieka z wody i uczynił dla niego związki krwi i małżeństwa. Twój Pan jest Wszechmocny!

Obecnie powszechnie wiadomo, że 80% żywej komórki składa się z wody i że wszystkie żywe organizmy składają się w co najmniej 50% z wody. Co więcej, jak wszyscy wiemy, wszystkie żywe istoty potrzebują wody do swojego istnienia.

Powyższe stwierdzenia naukowe to tylko niektóre z wielu stwierdzeń znajdujących się w Koranie, które zostały ujawnione ponad 1400 lat temu, kiedy ludzie wiedzieli bardzo niewiele o astronomii, fizyce i biologii. Są one w pełni zgodne z naukami współczesnymi, choć wiele z nich zostało potwierdzonych dopiero w ostatnim stuleciu dzięki postępowi wiedzy naukowej.¹⁶

Woda to życie: Zmieniający się globalny układ pogodowy i wynikający z niego niedobór deszczu niszczą życie zwierząt i roślin w wielu częściach świata.

Autentyczność Koranu

Czy Koran naprawdę jest objawieniem od Boga? Jest to uzasadnione pytanie, ponieważ w dzisiejszym świecie istnieje wiele pism świętych, które są ze sobą sprzeczne, a mimo to wszystkie twierdzą, że pochodzą od Boga. Jako rozszerzenie tego pytania niektórzy ludzie mogą zapytać: Skąd możemy mieć pewność, że Koran nie uległ zmianom na przestrzeni wieków?

Odpowiedzi na te pytania można znaleźć w samym Koranie, który podaje trzy kryteria prawdy.

Kryterium pierwsze

Prawdziwe objawienie Boże jest całkowicie spójne i wolne od jakichkolwiek sprzeczności. Allah mówi w Koranie 4:82:

Czyż oni nie zastanawiają się nad Koranem? Przecież gdyby on pochodził od kogoś innego niż od Boga, z pewnością znaleźliby w nim liczne sprzeczności.

Żadne Pismo Święte, które zawiera sprzeczności lub błędy, nie może pochodzić od Boga. Koran jest wolny od jakichkolwiek rozbieżności i sprzeczności. Potwierdza to również, że na przestrzeni wieków nie uległa ona zmianie żadną ludzką ręką. Pozorne sprzeczności, często cytowane przez niektórych krytyków Koranu, wynikają z braku odpowiedniej znajomości arabskiego języka Koranu i kontekstu, w jakim zostały objawione poszczególne wersety.

Kryterium drugie

Prawdziwe objawienie Boże przekracza ludzkie możliwości wszechstronnego zaspokojenia ludzkich potrzeb w zakresie ustawodawstwa, wartości moralnych i przewodnictwa duchowego, a także siły argumentacji, rozumu, elokwencji i stylu. W związku z tym Allah rzucił wyzwanie ludzkości, aby

stworzyła księgę nawet podobną do Koranu. W wersecie 2:23-24 Allah rzuca wyzwanie niewiernym:

A jeśli pozostajecie w wątpliwości wobec tego, co zesłaliśmy Naszemu słudze, o przyniesiecie surę podobną do tego wezwijcie waszych świadków, poza Bogiem, A jeśli jesteście prawdomówni! A jeśli tego nie uczynicie a wy nigdy tego nie uczynicie - to bójcie się ognia, a paliwem jego będą ludzie i kamienie, który został przygotowany dla niewiernych.

Allah powtarza wyzwanie w wersecie 17:88:

Powiedz: “Jeśliby się zebrali ludzie i dziny, aby stworzyć coś podobnego do tego Koranu, to oni nie zdołaliby uczynić nic podobnego, nawet gdyby się wzajemnie wspomagali.”

Tylko Wszechwiedzący Stwórca może rzucić to wyzwanie. Żaden człowiek nie może napisać książki, a potem twierdzić, że nikt inny nie jest w stanie napisać podobnej książki, ani teraz, ani w przyszłości. Co więcej, gdyby Koran był zmieniany przez ludzi na przestrzeni wieków, ludzie byliby w stanie stworzyć przypominającą go księgę. To wyzwanie jest nadal aktualne, tak jak przez ostatnie 1400 lat.

Kryterium trzecie

Objawienie od Boga musi stawić czoła wyzwaniom czasu i pozostać aktualne w miarę postępu ludzkiej wiedzy oraz zmieniania się i rozwoju ludzkich potrzeb. Koraniczne zasady prawa i sprawiedliwości, ekonomii, systemów społecznych i wartości moralnych są dziś tak samo aktualne, jak ponad 1400 lat temu, kiedy został objawiony Koran. Co więcej, jak wykazano w Rozdziale 6, Koran jest całkowicie zgodny ze wszystkimi aspektami współczesnej wiedzy w naukach przyrodniczych.

Gdyby Koran pochodził od kogoś innego niż od Boga lub gdyby został zmieniony, jego znaczenie zostałoby na przestrzeni wieków zagrożone. Koran jest zawsze istotny we wszystkich aspektach ludzkiej wiedzy i potrzeb.

Kryteria te, wraz z pozostałymi objawieniami Koranu, z których wszystkie niosą intensywny i dalekosiężny wpływ na ludzkie potrzeby i wskazówki, demonstrują i udowadniają cudowną naturę Koranu. W rzeczywistości jest to jedyny cud, o którym twierdzi Prorok Mahomet (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwie Allaha), chociaż z woli Allaha dokonał on wielu innych cudów podczas swojej proroczej misji.

اللّٰهُ مَنْ آمَنَ بِهِ وَتَبِعُوْنَهَا
عَوَجًا ۖ وَادْكُرُوا اِذْ كُنْتُمْ قَلِيْلًا
فَكَثْرَكُمْ ۗ وَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ * وَ اِنْ كَانَ
طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ اٰمَنُوْا بِالَّذِي
اُرْسِلْتُ بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوْا
فَاَصْبِرُوْا حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ بَيْنَنَا

اللّٰهُ مَنْ آمَنَ بِهِ وَتَبِعُوْنَهَا
عَوَجًا ۖ وَادْكُرُوا اِذْ كُنْتُمْ قَلِيْلًا
فَكَثْرَكُمْ ۗ وَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ * وَ اِنْ كَانَ
طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ اٰمَنُوْا بِالَّذِي
اُرْسِلْتُ بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوْا
فَاَصْبِرُوْا حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ بَيْنَنَا

Rozdział 7, wersety 86-87 Koranu w oryginalnym piśmie (po prawej) i późniejszym piśmie (po lewej). W czasach Proroka pismo arabskie składało się z bardzo prostych symboli, bez samogłosek i znaków diakrytycznych (po arabsku tashkil i i'jam). Gdy islam rozprzestrzenił się na osoby nie mówiące po arabsku, stało się oczywiste, że błędne czytanie i wymowa Koranu stały się oczywiste. Aby przeciwdziałać temu niebezpieczeństwu, około sześćdziesiąt lat po śmierci Proroka wprowadzono samogłoski i znaki diakrytyczne.

Tradycje Proroka

Tradycje Proroka (po arabsku *Sunna* lub *Sunan*) to nauki i przykłady życia Proroka, które są natchnione przez Boga (Koran 53:3) i zostały przekazane przez jego towarzyszy. Różnią się one od Koranu i stanowią drugie po Koranie główne źródło nauk islamskich.

W przeciwieństwie do Koranu, który został objawiony, spisany i skompilowany za życia Proroka, tradycje zostały spisane i opracowane głównie po jego śmierci (632 n.e.). Zapisywanie tradycji rozpoczęło się wkrótce po śmierci Proroka, ale kompilacje rozpoczęły się na dobre w połowie 8 wieku n.e. i zostały rozwijane się w IX w.n.e. Tak na przykład Musnad Ar-Rabi' bin Habib został skompilowany pod koniec VIII w.n.e. oraz Sahih Al Bukhari i Sahih Muslim zostały zebrane w IX w.n.e.

W miarę jak tradycje były opowiadane i przekazywane przez łańcuch ludzi z biegiem czasu, ewoluowała skomplikowana metodologia uwierzytelniania tradycji. Metodologia zbadała łańcuch narratorów, treść tradycji i kontekst, w jakim według doniesień miały miejsce poszczególne tradycje. Dzięki tej metodologii tradycje zostały podzielone na kilka kategorii autentyczności. Ta metodologia uwierzytelniania (po arabsku *isnaad*) jest stosowana do dziś w celu ustalenia fałszywych tradycji, które mogły przedostać się do oryginalnych zbiorów.

Tradycje Proroka spełniają następującą rolę w kierownictwie islamu i formułowaniu jego praw:

1. Wyjaśnij cele objawionych wersetów Koranu i rozwiń ich znaczenie
2. Stanowią drugie po Koranie główne źródło prawa islamskiego, a ich orzeczenia dotyczące tego, co jest dozwolone, a co zakazane, mają ten sam status co Koran
3. Wzmocnij nakazy Koranu, świadcząc w ten sposób o jego autorytecie

4. Wyjaśnij metody wykonywania aktów czci, które są nakazane w Koranie.
5. Wyjaśnij i daj przykłady stosowania wartości etycznych zawartych w Koranie

Poniżej znajdują się trzy przykłady tradycji Proroka.

Abu Ubayda przekazał, że Jaabir bin Zaid dowiedział się od Ibn Abbasa (niech Allah będzie z nim zadowolony), że Prorok (niech spoczywa w pokoju) powiedział: „Każdy, kto nas oszukuje, nie jest wśród nas, i każdy, kto nie okazuje litości naszym młodym i szacunku naszym starszym, nie jest wśród nas.”. (Musnad Ar -Rabi’ bin Habib, Hadis nr 582)

Abu Al-Minhal powiedział: „Zapytałem Al-Barę bin Aziba i Zaida bin Arqama o praktykę wymiany pieniędzy. Odpowiedzieli: „Byliśmy handlarzami w czasach Wyłannika Allaha (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwo Allaha) i zapytaliśmy go o wymianę pieniędzy. On odpowiedział: „Jeśli coś dzieje się z rąk do rąk, nie ma w tym nic złego, w przeciwnym razie jest to niedopuszczalne”. (Sahih Al Bukhari, Księga sprzedaży, Hadis nr 276)

Abu Huraira przekazał, że Wyłannik Allaha (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwo Allaha) powiedział: Kobieta nie może wyjść za mąż, dopóki się jej nie skonsultuje, a dziewczycy nie wolno wyjść za mąż, dopóki nie zostanie poproszona o pozwolenie. Zapytali Proroka (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwie Allaha): „Jak uzyskać jej zgodę (dziewicy)?”. Powiedział: „Jeśli będzie milczała”. (Sahih Muslim, Księga Małżeństwa, Księga 008, Numer 3303)

Przykłady te należą do licznych tradycji Proroka, które szczegółowo omawiają prawo i dają wskazówki dotyczące norm społecznych.

Życie po śmierci

Śmierć jest nieunikniona i dlatego trzeba stawić czoła rzeczywistości życia pozagrobowego. Można temu całkowicie zaprzeczyć, czyli przyjąć pogląd, że po śmierci nic nie ma, a ktoś inny może to zignorować i mieć nadzieję na najlepsze, ale w obu przypadkach stawia się na wielkie ryzyko, ponieważ życie pozagrobowe oznacza istnienie wieczne, co jest bardzo poważna sprawa. Najrozsądniejszą rzeczą, jaką można zrobić, to przewidzieć to i coś z tym zrobić. i o to właśnie chodzi w religii; chodzi o nasze przygotowanie do wiecznej egzystencji w zaświatach.

Dowód życia ostatecznego

Oprócz wiary w religię, rzeczywistość życia pozagrobowego można wydedukować na podstawie rozumu i zdrowego rozsądku. Rozważ następujące argumenty:

Argument Pierwszy: Wśród Bożego stworzenia istoty ludzkie posiadają inteligencję, zdolność rozumowania i wolną wolę. Te cechy dają nam duchowy, fizyczny i materialny potencjał przewyższający wszelkie inne stworzenia. Z tego powodu po stworzeniu Adama Bóg nakazał aniołom, aby ukorzyli się przed nim w uznaniu jego wielkiego potencjału.¹⁷ W ten sposób człowiek zgłębił głębinę wszechświata, może komunikować się z całym światem w czasie rzeczywistym, wyprodukował genetycznie zmodyfikowaną żywność, wynalazł sztuczną inteligencję i dokonał wielu innych osiągnięć rozwojowych, które nadejdą w miarę poszerzania się ludzkiej wiedzy. To wielkie stworzenie zwane **istotą ludzką** nie mogło zostać stworzone bez boskiego celu i bez boskiego planu; żyjemy i umieramy i tyle. Tak właśnie przypuszczali starożytni ludzie, jak informuje nas Koran:

Oni powiedzieli: “To przecież tylko nasze życie na tym świecie: umieramy i żyjemy, i unicestwia nas tylko czas.” Nie mają oni o tym żadnej wiedzy i tylko snują przypuszczenia. (Koran 45:24)

W istocie pogląd, że po śmierci nie ma nic, jest jedynie przypuszczeniem!

Argument drugi: Wszystko we wszechświecie wskazuje na ostateczną doskonałość w wiedzy i planie Boga. Ludzie zawsze żyją z pragnieniem bardziej satysfakcjonującego życia na tym świecie, życia w stałym dobrostanie i wiecznym istnieniu; Nikt nie chce być chory, bez środków do życia ani umrzeć. To ludzkie pragnienie wskazuje na niedoskonałość w naszym doczesnym istnieniu. Ponieważ ludzie nie mogą pragnąć czegoś, czego nie istnieją, doskonałość, której pragną ludzie, musi istnieć. Ta doskonałość, której ludzie pragną, będzie w rzeczywistości w życiu pozagrobowym, gdzie zostanie spełniona ostateczna doskonałość w stworzeniu Bożem. Nasze istnienie w tym świecie, które nie jest doskonałe, jest tymczasowe, by przygotować nas na następne życie, które jest wieczne i doskonałe, i to jest boski schemat naszego stworzenia.

Argument trzeci: Istoty ludzkie zostały stworzone z wolnością wyboru; Niektórzy z nas mogą być prawi, a niektórzy z nas mogą wybrać bycie złym i niegodziwym. Bezbożni zadają wiele cierpienia bliźnim i uchodzą mu na sucho z różnych powodów; pozycja władzy i wpływów, słabości praw ludzkich, korupcja w systemach prawnych i tak dalej. Jeszcze inni mogą popełnić zbrodnie tak potworne, że żaden ludzki wymiar sprawiedliwości nie będzie w stanie ich ukarać. Rozważmy na przykład osobę odpowiedzialną za niesprawiedliwe zabicie miliona ludzi; jaka kara naprawdę może wymierzyć sprawiedliwość takiej osobie? Ostateczna sprawiedliwość nigdy nie zostanie spełniona na tym świecie. Nasza nadzieja na prawdziwą sprawiedliwość może zostać spełniona jedynie w życiu ostatecznym. W rzeczywistości byłoby to całkowicie niesprawiedliwe, gdyby nie było żadnego życia późniejszego.

Argument czwarty: Jak wspomniano wcześniej, istoty ludzkie zostały stworzone z naturalnym rozpoznaniem rzeczywistości (po arabsku *Fitrah*). Zatem odkrywamy, że na przestrzeni dziejów ludzkości zdecydowana większość ludzkości wierzyła w życie pozagrobowe. Na przykład zapisy historyczne dotyczące starożytnych cywilizacji pokazują, że ludzie

przygotowywali się do przejścia do dalszej egzystencji po swojej śmierci. Rozumieli doskonale, że śmierć prowadzi do kontynuacji istnienia duszy na innym planie, w nowym świecie.

Argument piąty: Koran szczegółowo omawia: (a) liczne zjawiska w naukach przyrodniczych (patrz sekcja 6), (b) wydarzenia historyczne, (c) ustawodawstwo i standardy moralne, które pozytywnie przekształciły cywilizację ludzką i nadal wywierają głęboki wpływ na ludzkość do dziś. Żadne z tych opracowań nie zostało uznane za fałszywe lub nieważne. Przy tak ustalonej prawdziwości i ważności Koranu, dlaczego można kwestionować rzeczywistość życia pozagrobowego, którą Koran tak dobitnie opisuje?

Powyższe argumenty powinny przekonać każdego, że życie pozagrobowe to nie tylko rzeczywistość, ale konieczność, fakt uznawany przez zdecydowaną większość ludzkości. W końcu jakie argumenty przemawiają za jego nieistnieniem?

Islamskie nauki o śmierci i życiu pozagrobowym

Dusza ludzka przechodzi przez różne fazy w swojej wiecznej egzystencji. Nasze życie na tej ziemi jest przygotowaniem do kolejnych etapów naszej egzystencji. Śmierć oznacza początek kolejnego etapu naszego istnienia, jakim jest “stan pośredni między śmiercią a zmartwychwstaniem”. Ta faza nazywa się po arabsku *Barzakh*. Jest to okres w grobie, w którym budzimy się na innym poziomie istnienia z pełną duchową świadomością. Ci, którzy przygotowali się na życie pozagrobowe w życiu ziemskim, odczuwają radość i ulgę w związku z perspektywą przyszłych przyjemności i zadowolenia, podczas gdy ci, którzy zignorowali rzeczywistość życia pozagrobowego, będą odczuwać ogromne wyrzuty sumienia z powodu zbliżających się nieszczęść. Koran informuje nas, że te dwa przeciwstawne stany są ogłaszane duszy przez Aniołów już w chwili śmierci:

Na tych, którzy mówią: “Allah jest naszym Panem”, a potem pozostają wytrwali, zstępują aniołowie (i mówią): “Nie bójcie się i nie smućcie się! Przyjmijcie radosne wieści o Raju, który wam został obiecany”. (Koran 41:30)

Gdybyś tylko mógł zobaczyć, jak aniołowie zabierają dusze niewierzących, uderzając ich w twarze i plecy, mówiąc: “Zakosztujcie kary ognia palącego!” (Koran 8:50)

Ten okres w grobie jest pierwszym etapem życia pozagrobowego, który sygnalizuje konsekwencje naszych wyborów, których dokonaliśmy w naszym ziemskim życiu. Według doniesień Prorok powiedział; “Grób jest pierwszym z etapów przyszłego życia. Jeśli przejdzie się przez nią bezpiecznie, to dalsze będzie łatwiejsze od niej. Jeśli jednak ktoś zawiedzie na tym pierwszym etapie, to, co nastąpi po nim, będzie poważniejsze”.

Dusza pozostaje w tym stanie pośrednim aż do Końca Czasu lub Godziny, kiedy fizyczne stworzenie, jakie znamy, zostanie przekształcone w nowy poziom istnienia, nowy Świat. Jest to doniosłe wydarzenie, które zostało żywo opisane w Koranie. Na przykład w wersetych 22:1-2 czytamy;

O ludzie! Bójcie się waszego Pana! Zaprawdę, trzęsienie ziemi tej Godziny będzie rzeczą straszną! W tym Dniu, który wy zobaczycie, każda karmiąca matka zapomni, kogo karmiła; a każda ciężarna kobieta złoży swój ciężar. Zobaczysz ludzi jakby pijanych, chociaż oni nie będą pijani. Lecz kara Boga będzie straszną!

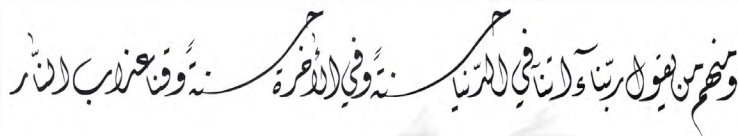
Koniec Czasu zapoczątkowuje nowy Świat, który rozpocznie się od Zmartwychwstania umarłych i cała ludzkość zostanie odtworzona na nowo. Koran opisuje ten dzień jako rzeczywiście bardzo trudny dzień dla niewiernych, którzy będą błagać o drugą szansę na życie na ziemi, aby mogli zmienić swoje postępowanie. Jeśli chodzi o wierzących, nie będą mieli się czego obawiać w tym dniu.¹⁸

Następnie ludzkość zostanie zgromadzona na Sąd Ostateczny. To jest Dzień Sądu, który jest tak doniosły, że Koran opisuje go na wiele sposobów; Dzień żalu (19:39), Dzień zwycięstwa (32:29), Dzień nieszczęsny (76:10), Dzień ważny (76:27), Dzień straszny (19:37), Dzień Rozliczenie (38:16, 40:27) i tak dalej. Dzień Sądu to dzień, w którym nasz Pan oceni naszą duchową wartość. Jest to dzień wielkiej radości i szczęśliwych oczekiwań dla sprawiedliwych oraz dzień żalu i lamentu dla tych, którzy wyparli się Boga, oraz Dzień Ostatni, ten Dzień Sądu. Podsumowanie tych dwóch scenariuszy można znaleźć w następujących wersetach Koranu:

O człowieku, ty walczysz ku swemu Panu i spotkasz Go. Komu dano Księgę w prawą rękę, będzie wezwany do łatwego rozliczenia i powróci do swego ludu z radością. Lecz ten, komu dano Księgę za plecami, będzie wołał o „zatracenie” (unicestwienie) i wejdzie do Ognia Płonącego. On żył radośnie wśród swego ludu, myśląc, że nigdy nie powróci (do Nas). (Koran 84:6-14)

Islam uczy nas, że w życiu ostatecznym prawi będą zjednoczeni z prawymi członkami swoich rodzin i bliskimi;¹⁹ co za radość spotkać w raju naszych rodziców, naszych braci i siostry, nasze dzieci i naszych przyjaciół. Ale dla niegodziwców będzie to w sumie bardzo ponury scenariusz; będą żałować, że nigdy nie istnieli:

Zaprawdę, daliśmy wam ostrzeżenie o karze bliskiej, w Dniu, kiedy człowiek zobaczy to, co przygotowały jego ręce, i powie niewierny: “O, gdybym mógł być prochem!” (Koran 78:40)

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّقُولُ رَبَّنَا وَاللَّزْمَاءُ فِي اللَّزْمِئَةِ وَفِي الْأُخْرَةِ نَسْتَوْفِي عَمَلِنَا بِالْآخِرَةِ

Wśród nich są też tacy, którzy mówią: “Panie nasz! Daj nam na tym świecie dobro i w życiu ostatecznym dobro! I uchron nas od kary ognia!”. (Koran 2:201)

Islamski pogląd na inne religie

Istoty ludzkie zostały stworzone z naturalnym uznaniem Stwórcy i wrodzonymi podstawowymi wartościami moralnymi (po arabsku Fitrah). W całej historii ludzkości Bóg wysyłał łańcuch proroków do wszystkich narodów, aby obudzić w ludzkości tę naturalną normę. Przesłanie Boga skierowane do wszystkich tych proroków zawsze było spójne w podstawowym wyznaniu wiary – w Boską Jedność, wiarę w życie ostateczne i sprawiedliwość – chociaż prawa i formy kultu były różne.²⁰ Allah mówi w Koranie 42:13,

On ustanowił dla was, jeśli chodzi o religię, to, co już polecił Noemu, i to, co objawiliśmy tobie, i to, co poleciliśmy Abrahamowi, Mojżeszowi i Jezusowi: Przestrzegajcie należycie religii i nie rozdzielajcie się w niej! Wielkie jest dla politeistów to, do czego ty ich wzywasz. Bóg wybiera dla Siebie, kogo chce, i prowadzi drogą prostą ku Sobie tego, kto się nawraca.

Różnorodność wyznań i religii wyłoniła się z biegiem czasu w wyniku stopniowego odchodzenia od pierwotnych przekazów. Allah w Koranie wzywa ludzkość do powrotu do podstawowego wyznania wiary Abrahama, który był prawdziwym monoteistą w wierze i przodkiem późniejszych proroków Boga w historii ludzkości. Dlatego z islamskiego punktu widzenia wszystkie rozbieżne religie dzielą się na dwie kategorie.

1. Religie monoteistyczne

Judaizm, chrześcijaństwo i islam to religie podzielające te same monoteistyczne tradycje Proroka Abrahama (niech spoczywa w pokoju). W najczystszej formie wszystkie te trzy religie mają te same podstawowe zasady wiary i religii.

W wielu wersetach Koranu Żydzi i chrześcijanie nazywani są “Ludem

Księgi”.²¹ Oznacza to, że są to ludzie związani z pismami Bożymi, czyli z Torą i Ewangelią. Jednakże te dwa pisma święte w ich obecnej formie nie są ściśle oryginalnymi przesłaniami ich odpowiednich proroków, Mojżesza i Jezusa, niech spoczywa w pokoju.²² W rezultacie islam postrzega judaizm i chrześcijaństwo jako religie niezgodne z prawdziwymi naukami Mojżesza i Jezusa, niech spoczywa w pokoju.

Koran został objawiony nie tylko po to, aby potwierdzić i dopełnić przesłania Mojżesza i Jezusa, niech pokój będzie z nimi, ale także po to, aby skorygować odstępstwa w tym, co pozostało z ich przesłań.²³ Z tego powodu, z perspektywy islamu, prawdziwymi naśladowcami przesłań Mojżesza i Jezusa, niech pokój będzie z nimi, są w rzeczywistości ci, którzy podążają za Koranem.

2. Inne religie

Jeśli chodzi o religie inne niż judaizm i chrześcijaństwo, np. hinduizm, buddyzm i inne, islam postrzega je jako religie dalekie od tradycyjnych przekazów proroczych i dlatego niesąkojarzone z tradycjami abrahamowymi. Niektóre z tych religii skłaniają się ku ateizmowi, inne natomiast rażąco odchodzą od czczenia Jedyne go Prawdziwego Boga, Allaha, łącząc z Nim innych bogów. Łączenie innych bogów z Jedynym Prawdziwym Bogiem jest sprzeczne z zasadą Boskiej Jedności (patrz rozdział 3).

Jednak pomimo tych wszystkich różnic islam szanuje wszystkie wiary, a także ludzi, którzy je wyznają, ponieważ Allah jest Tym, który stworzył ludzkość i dał nam wolność wyboru w sprawach wiary. Mówi w Koranie 10:99;

A gdyby zechciał twój Pan, to uwierzyliby wszyscy, którzy są na ziemi. Czy ty potrafisz zmusić ludzi do tego, żeby stali się wierzącymi?

Powtórzono to w innym wersecie, 2:256:

Niech nie będzie przymusu w religii: Prawda wyraźnie odróżnia się od błędu.

Zatem różnorodność wiary mieści się w zamyśle Allaha przy stworzeniu ludzkości.²⁴ Dzięki temu uznaniu muzułmanie na przestrzeni dziejów żyli razem z narodami innych wyznań w pokoju, miłości, dobrej woli i harmonii. Rzeczywiście godne uwagi jest to, że islam chroni godność człowieka i realizuje wartości moralne oparte na fundamentalnej zasadzie równości ludzkości i wolności woli w sprawach wiary.

Coroczna pielgrzymka do Mekki przyciąga ponad trzy miliony ludzi wszystkich narodowości w jedno miejsce, aby oddać cześć Jedyjnemu Bogu, Allahowi. Jest to praktyczna demonstracja i wzmocnienie jedności religii i jedności ludzkości.

Jezus w islamie

Jedną z zasad wiary w islamie jest wiara we **wszystkich** Wysłanników Allaha. Muzułmanie wierzą, że Jezus (niech spoczywa w pokoju) był jednym z największych Wysłanników Allaha.

Życie i nauki Jezusa, odzwierciedlone w Biblii, zostały spisane dziesiątki lat po jego odejściu, a zatem były bardzo owiane tajemnicą. Koran, który wymienia Jezusa dwadzieścia pięć razy z imienia, przyszedł, aby wyjaśnić tajemnicę i przesady otaczające jego osobowość i nauki, usprawiedliwić go i jego matkę przed fałszywymi roszczeniami przypisywanymi im oraz uczcić go i jego matkę jako prawdziwych i pobożnych sług Allaha, oby Allah był z nich zadowolony. Tak więc Koran uczy nas, że:

1. Jezus, niech pokój będzie z nim, narodził się z Dziewicy Maryi po cudownym poczęciu. Tak więc Jezus, niech pokój będzie z nim, nie miał ojca, a zatem nie miał genealogii paternalnej, ale szlachetną genealogię matczyną, ponieważ Maryja pochodziła z rodziny proroków. Jednak pomimo cudownego poczęcia był w pełni człowiekiem i, jak informuje nas Koran, nigdy nie twierdził, że jest czymś więcej niż człowiekiem wyznaczonym przez Allaha na proroka.²⁵ Na przykład w Koranie 5:116-117 Allah opisuje scenę z Dnia Sądu:

I oto powiedział Bóg: “O Jezusie, synu Marii! Czy ty powiedziałeś ludziom: Bierzcie mnie i moją matkę za dwa bóstwa, poza Bogiem?” On powiedział: Chwała Tobie! Nie do mnie należy mówić to, do czego nie mam prawa. Jeślibym ja tak powiedział, Ty przecież wiedziałbyś o tym. Ty wiesz, co jest w mojej duszy, a ja nie wiem, co jest w Twojej. Zaprawdę, Ty dobrze znasz rzeczy ukryte! Ja im powiedziałem tylko to, co Ty mi nakazałeś powiedzieć: Czcijcie Boga, mojego Pana i waszego Pana! Ja byłem świadkiem ich, jak długo przebywałem wśród ludzi; a kiedyś mnie wezwał do Siebie, Tyś zostałeś ich pilnym stróżem, wszak jesteś świadkiem każdej rzeczy!

W samej Biblii znajduje się mnóstwo dowodów na to, że Jezus, niech spoczywa w pokoju, był pokorny, zapewniał o swej służbie Bogu i nigdy nie twierdził, że jest boski.²⁶

2. Był Mesjaszem (Chrystusem), co oznacza, że został namaszczony lub wyznaczony przez Allaha na proroka.²⁷
3. Dokonał wielu cudów, ale za pozwoleniem Allaha. Pierwszym cudem było to, że jako niemowlę przemówił, aby bronić swojej matki, Marii, którą oskarżano o nieprzyzwoitość z powodu narodzin z dziewicy. W późniejszym życiu dokonał wielu innych cudów, za pozwoleniem Allaha, takich jak wskrzeszanie umarłych oraz uzdrawianie niewidomych i trędowatych.²⁸
4. Został wysłany z Ewangelią (po arabsku Al- Injeel).²⁹ Na przykład w Koranie 5:46 Allah mówi:

My posłaliśmy ich śladami Jezusa, syna Marii, potwierdzającego prawdziwość tego, co było przed Nim w Torze; i Jemu daliśmy Ewangelię, w której jest przewodnictwo i światło, będącej potwierdzeniem tego, co było przed nią, i jako przewodnictwo i napomnienie dla ludzi bogobojnych.

5. Został wysłany tylko do Dzieci Izraela, a nie do żadnego innego narodu. Allah mówi w Koranie 3:49:

I uczyni go posłańcem do synów Izraela

Fakt, że Jezus, niech spoczywa w pokoju, został posłany tylko do Dzieci Izraela, znajduje odzwierciedlenie nawet w dzisiejszej Biblii, we wszystkich jej różnych wersjach.³⁰

6. Nie został zabity ani ukrzyżowany. Allah mówi w Koranie 4:157-158:

I za to, że powiedzieli: “zabiliśmy Mesjasza, Jezusa, syna Marii, posłańca Boga” - podczas gdy oni ani Go nie zabili, ani Go nie ukrzyżowali, tylko im się tak zdawało; i, zaprawdę, ci, którzy się różnią w tej sprawie, są z pewnością w zwątpieniu; oni nie mają o tym żadnej wiedzy, idą tylko za przypuszczeniem; oni Go nie zabili z pewnością. Przeciwnie! Wyniósł Go Bóg do Siebie! Bóg jest potężny, mądry!

Jego wrogowie próbowali ukrzyżować Jezusa, niech spoczywa w pokoju, ale Allah nie pozwolił, aby Jego prorok był upokorzony: On chronił i zbawiał Swojego proroka.

Meczet Al-Aksa w Jerozolimie, trzeci najświętszy meczet w islamie. Jak wspomniano w Koranie (17:1 i 53:13-18), Prorok Mohamet (niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwie Allaha) wstąpił do nieba z tego meczetu w roku 621 n.e.

Dlaczego islam i czy nie wszystkie religie są dobre?

Panuje błędne przekonanie, że każda religia, która promuje dobrą wolę, harmonię i miłość między ludźmi, zasadniczo prowadzi do Boga i pobożności, a zatem każda taka religia jest akceptowalna. Innymi słowy, wszystkie religie są zasadniczo dobre lub równe, dlatego nie trzeba wyznawać żadnej konkretnej religii. Ten sposób myślenia jest błędny i wadliwy z dwóch ważnych powodów.

Po pierwsze, Po pierwsze, religia dotyczy naszego oddania Stwórcy, Allahowi. Dotyczy tego, jak odnosimy się do Niego, jak Go czcimy i jak prowadzimy nasze życie na tej ziemi zgodnie z Jego Wolą. Wszystkie te “jak” muszą pochodzić od Stwórcy. Dlatego prawdziwą i właściwą religią musi być religia, która została przepisana przez Stwórcę.

Po drugie, twierdzenie, że wszystkie istniejące dzisiaj religie są prawdziwymi religiami Stwórcy, nie może być poprawne, ponieważ w różnych istniejących obecnie religiach istnieją poważne sprzeczności doktrynalne i praktyczne. Oto kilka przykładów: Nie wszystkie religie, praktykowane przez ich wyznawców, zgadzają się co do koncepcji absolutnej Jedności Stwórcy (monoteizm), po drugie, istnieją między religiami zasadnicze różnice w zakresie zasad zbawienia, a po trzecie, istnieją różnice między religiami co do tego, co jest zgodne z prawem, a co jest niezgodne z prawem.

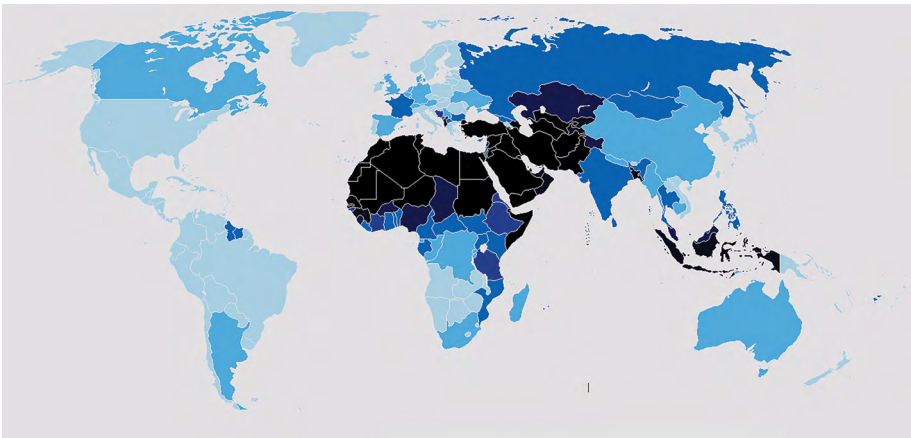
Stwórca z całą pewnością nie zaprzecza sobie. Jego religia musi być zatem spójna dla całej ludzkości – spójna w jej podstawowych wierzeniach i praktykach. Od jednostki zależy, czy będzie szukać prawdy poprzez wiedzę i rozum. Nie należy się oszukiwać, że wszystkie religie są z natury dobre i dlatego możliwe do przyjęcia przez Stwórcę; jedyną religią akceptowaną przez Niego jest **Jego** religia.

Islam nie rości sobie pretensji do oryginalności religii; jest to ta sama religia, która została objawiona wszystkim wcześniejszym pokoleniom ludzkości.

Różnorodność religii w historii ludzkości pojawiła się w wyniku odstępstw od oryginalnych przesłań proroków. Ostateczny posłaniec, Mahomet, i ostateczne przesłanie, Koran, przybyły, aby poprowadzić ludzkość ku pierwotnemu przesłaniu. Zatem jedyną religią akceptowalną przez Stwórcę jest ta, która jest zgodna z tym ostatecznym przesłaniem – islam, co oznacza poddanie się Jego woli. Dlatego Allah mówi w Koranie 3:85:

A od tego, kto poszukuje innej religii niż islam, nie będzie ona przyjęta; i on w życiu ostatecznym będzie w liczbie tych, którzy ponieśli stratę.

Islam był religią wszystkich posłańców Boga, którzy poprzedzili ostatniego posłańca, Mahometa, włączając w to Abrahama, Mojżesza i Jezusa, niech spoczywa w pokoju wszystkim, ponieważ byli podporządkowani Stwórcy i całkowicie poddani Jego Woli. Islam był także religią szczerych naśladowców poprzednich proroków, którzy trzymali się prawdziwych nauk swoich odpowiednich proroków.

Światowa populacja muzułmanów (%)

Napomnienie o ateizmie i agnostycyzmie

Ateizm jest zaprzeczeniem Istoty Najwyższej (Boga), a to oznacza także zaprzeczenie życia przyszłego. Agnostycyzm to wątpliwość w istnieniu Istoty Najwyższej. Zarówno ateści, jak i agnostycy swoje zaprzeczenie lub wątpliwości opierają na różnych powodach. W dawnych czasach powodem była niezdolność do fizycznego zobaczenia lub odczucia obecności Boga lub ludzkie doświadczenie cierpienia; jeśli Bóg istnieje, dlaczego cierpimy. W dzisiejszych czasach przyczyny stają się bardziej wyrafinowane; dlaczego istnienia Boga nie można udowodnić naukowo? Ponadto, ponieważ potrafimy naukowo wyjaśnić wiele zjawisk zachodzących w stworzeniu, nie ma podstaw na istnienie Boga.

Islam reaguje na to odrzucenie lub sceptycyzm, odwołując się do ludzkiego sumienia, intelektu i rozumu w sprawie istnienia Boga. Natura Stwórcy i stworzenia są nieskończenie różne i jako takie istoty ludzkie nie mają zdolności widzenia Boga. Co więcej, jeśli Bóg ma formę fizyczną, którą możemy zobaczyć, będzie On ograniczony w przestrzeni, czasie i materii. Jest to propozycja absurda, gdyż przestrzeń, czas i materia są bytami stworzonymi i dlatego nie mogą ograniczać Stwórcy. Zamiast tego Koran zachęca ludzi do intelektualnego dociekania stworzenia, aby mogli zrozumieć Boga poprzez Jego stworzenie. Dowody na istnienie Boga nazywane są w Koranie "znakami" (po arabsku *ayah*), a w Koranie są setki takich znaków. W rozdziale 41, wersecie 53 Allah mówi:

Niebawem pokażemy im Nasze znaki na horyzontach i w nich samych, aż w końcu stanie się dla nich jasne, że to jest prawda. Czyż nie jest wystarczające, jeśli chodzi o twój Pana, że On jest świadkiem każdej rzeczy?

Zatem poprzez tę obietnicę Koran zachęca ludzkość do rozważenia wielu dowodów istnienia Boga poprzez Jego stworzenie. Na przykład w wersecie Koranu 3:190 Allah mówi;

Zaprawdę, w stworzeniu niebios i ziemi i w kolejnej zmianie nocy i dnia są znaki dla tych, którzy posiadają rozum

Rzeczywiście, w procesie stworzenia nieba i ziemi naukowcy odkryli zadziwiające fakty, na przykład: (a) wszechświat miał początek, tzn. powstał z niczego, (b) wszechświat ewoluował zgodnie z precyzyjnymi i powiązаныmi ze sobą prawami i procesami fizycznymi, (c) istnieje ponad 200 parametrów, które umożliwiają życie na Ziemi, takie jak odległość między Ziemią a Słońcem, przyciąganie grawitacyjne Ziemi, skład atmosfery, istnienie wody itd.

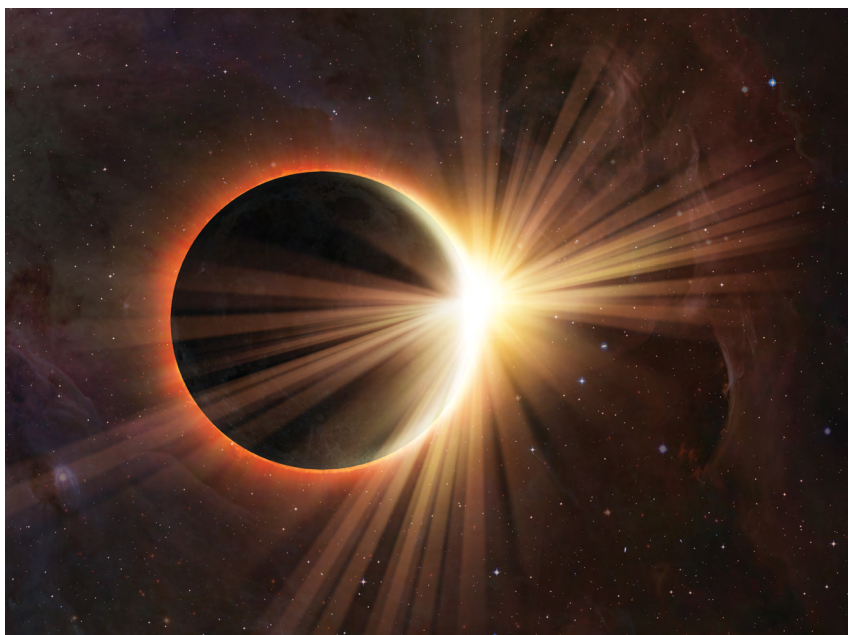
W innym wersecie Allah mówi:

On jest Tym, który zesłał z nieba wodę: ona wam służy do picia; dzięki niej rosną krzewy, które stanowią paszę. Przez nią Bóg sprawia, iż rosną dla was zasiewy, drzewa oliwne, palmy i winna latorośl oraz wszelkiego rodzaju owoce. Zaprawdę, w tym jest znak dla ludzi, którzy się zastanawiają! (Koran 16:10-11)

Werset ten wspomina o wielu znakach istnienia Boga. Weźmy tylko jeden element tego wersetu, czyli powstawanie deszczu: obejmuje setki praw fizycznych i precyzyjnych parametrów, które powodują parowanie wilgoci z ziemi, wznoszenie się wilgoci do nieba, kondensację wilgoci w kropelki, gromadzenie się kropelek w chmurach, ruch chmur obciążonych tysiącami ton wody i opadanie kropelek w postaci deszczu. Wszystkie te procesy rządzą się precyzyjnymi prawami i parametrami fizycznymi. Koran zachęca nas do rozważenia wielu tysięcy tych znaków w stworzeniu. Dla myślącej i rozsądnej istoty ludzkiej wszystko to wskazuje na Najwyższego Projektanta i Stwórcę, Boga. Nerozsądnym jest zakładać, że cały ten inteligentny projekt, złożoność i precyzja w Stworzeniu oraz cała jego głęboka dynamika są wynikiem przypadkowego przypadku. Rzeczywiście, wielu wielkich współczesnych naukowców doszło do tego samego logicznego wniosku.³¹

Koran informuje nas również, że wszyscy ludzie zostali stworzeni z

naturalną skłonnością do uznania Stwórcy i poddania się Mu (po arabsku fitrah).³² Dowodem na to jest fakt, że gdy stajemy w obliczu poważnego kryzysu i zdajemy sobie sprawę, że żaden człowiek nie może nam pomóc, mamy tendencję do zwracania się o pomoc do Boga. Nasz Stwórca ustanowił proroków i posłał ludzkości pisma święte, aby obudzić sumienie rozpoznania Go. Jednakże, ponieważ Bóg dał nam wolność woli, mamy zdolność tłumienia tej naturalnej skłonności do rozpoznawania Go. Ale Bóg mówi nam w Koranie, że tych, którzy odpowiedzą na wewnętrzne wezwanie, aby uwierzyć w Niego, On ich poprowadzi, a tych, którzy postanowili tłumić swoje sumienie przed wiarą w Niego, pozostawi ich na manowce i to jest Boskie zadanie. schemat naszego stworzenia.³³

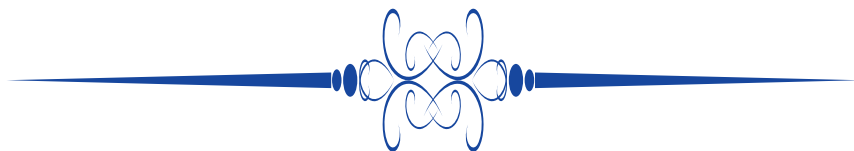
Zaćmienie Słońca: To spektakularne zjawisko jest możliwe tylko dlatego, że Słońce znajduje się czterysta razy dalej od Ziemi niż Księżyc, a także czterysta razy większe od Księżyca. Te dokładne proporcje wskazują na projektanta, który zaprojektował ten piękny widok, na Stwórcę.

Koran, który jest ostatnim objawieniem wysłanym ludzkości, sam w sobie jest znakiem istnienia Boga. Czytamy w rozdziale 4 wersecie 82;

Czyż oni nie zastanawiają się nad Koranem? Przecież gdyby on pochodził od kogoś innego niż od Boga, z pewnością znaleźliby w nim liczne sprzeczności.

Obiektywne i otwarte badanie Koranu wyraźnie pokazuje, że nie mógł on zostać napisany przez człowieka (patrz rozdział 7). Koran jest potężnym świadectwem istnienia Boga.

Bóg stworzył nas dla wiecznego boskiego celu i obdarzył nas łaską ponad większość swego stworzenia.³⁴ Nasze życie na tej ziemi jest przemijające i ma na celu przygotowanie nas na wieczne mieszkanie w życiu ostatecznym. Podczas tego przygotowania nasza wiara w Stwórcę zostanie wystawiona na próbę zarówno w pomyślności, jak i przeciwnościach losu. Co więcej, zostaniemy również poddani próbie pod kątem tego, jak korzystamy z naszej wolnej woli i to właśnie podczas tej próby naszej wolnej woli zarówno dobro, jak i zło dotkną naszego życia; to człowiek czyni zło, a nie Bóg. Plusem tego wszystkiego jest jednak to, że zło i cierpienie są nie tylko sprawdzianem naszej wiary, ale są także ostrzeżeniem i odstraszeniem dla człowieka. Często w obliczu przeciwności losu w naszym wewnętrznym sumieniu budzi się pozytywna kontemplacja i poszukiwanie wyższego celu.

Status kobiet w islamie

Islam stanowczo stawia zarówno mężczyzn, jak i kobiety jako równe istoty ludzkie przed Stwórcą. Mężczyźni i kobiety różnią się biologicznie i jako tacy pełnią różne – choć wzajemnie zależne – role w rodzinie i społeczeństwie. Jednak żaden z nich nie jest lepszy od drugiego. Poniższy werset z Koranu (4:1) pięknie podsumowuje tę zasadę:

O ludzie! Bójcie się waszego Pana, który was stworzył z jednej istoty i stworzył z niej drugą do pary; a z nich dwojga rozprzestrzenił wiele mężczyzn i kobiet. Bójcie się Boga, o którego jedni drugich pytacie, i czcijcie łona!

Werset ten mówi, że kobiety mają taką samą naturę jak mężczyźni, obie mają wzajemne prawa i Allah wzywa do szczególnej czci i szacunku dla kobiet, zwłaszcza naszych matek.

Zgodnie z tą szlachetną zasadą islam wyzwolił kobiety ze statusu zwykłych służących mężczyzn, co było złym zwyczajem panującym na całym świecie wraz z nadejściem islamu w VII w. Stulecia do statusu duchowej, społecznej i ekonomicznej równości z mężczyznami.³⁵ Zatem w islamie kobiety mają prawo do własności, prawo do dziedziczenia, prawo do edukacji, prawo do zarabiania na własne życie i wszystkie inne prawa przysługujące mężczyznom.

Niesprawiedliwości, z którymi kobiety spotykają się w niektórych społeczeństwach muzułmańskich, nie są nakazane przez islam, ale są w rzeczywistości praktykami kulturowymi, z którymi islam walczył. Na przykład przymusowe małżeństwa lub pozbawianie dziewcząt edukacji – oba te zjawiska są praktykowane w niektórych społeczeństwach muzułmańskich, ale są nielegalne na mocy prawa islamskiego.

Ekstremizm religijny i przemoc

Ekstremizm religijny i przemoc to zjawiska, które występują we wszystkich religiach świata i są tak stare, jak same religie. We wszystkich religiach zawsze znajdą się ludzie, którzy będą mieli skrajne i często wypaczone poglądy na temat swoich przekonań. Wiele wojen jest prowadzonych i wiele okrucieństw jest popełnianych przez takich ludzi z powodu ich skrajnych ideologii religijnych i radykalizacji umysłów. Aby powstrzymać tę ludzką tendencję, islam buduje ludzki charakter, jako wymóg wiary, na zasadach wolnej woli, zachowania godności ludzkiej, szacunku dla wszystkich wiar, świętości życia, sprawiedliwości i uczciwości dla całej ludzkości.

Wolność woli i szacunek dla wszystkich wyznań

Allah stworzył człowieka z wolnością sumienia i woli w sprawach wiary, dlatego wiara w jakąkolwiek religię nie może być nikomu narzucana. Oprócz wersetów 2:256 i 10:99 Koranu już cytowanych powyżej (patrz rozdział 10), Allah mówi w wersetach 11:118-119:

A jeśli by twój Pan chciał, to uczyniłby ludzi jednym narodem. Ale oni nie przestają się sprzeczać, Z wyjątkiem tych, komu twój Pan okazał miłosierdzie. Dlatego On ich stworzył. I spełniło się słowo twój Pana: "Ja z pewnością napelnę Gehennę dżinami i ludźmi, wszystkimi razem!"

Różnorodność wiary wpisuje się w Boży plan dotyczący naszego stworzenia, a to oznacza współistnienie i tolerancję z ludźmi wszystkich wyznań.

Świętość życia

Islam potępia zabijanie niewinnych i potępia wszelkie inne formy przemocy lub niesprawiedliwości wyrządzane niewinnym. Niesprawiedliwe zabicie człowieka jest w islamie poważnym grzechem. Allah mówi:

Ten, kto zabił człowieka, który nie popełnił zabójstwa i nie szerzył zgorzelenia na ziemi, czyni tak, jakby zabił wszystkich ludzi. A ten, kto przywraca do życia człowieka, czyni tak, jakby przywracał do życia wszystkich ludzi. (Koran, 5 :32).

Wojna w islamie jest dozwolona jedynie w samoobronie i przeciwko wszelkim formom agresji lub ucisku.³⁶ Jednakże wezwanie do takiej sprawiedliwej wojny zostałyby skierowane do tych, którzy są zaangażowani w agresję, a nie do niewinnych cywilów i/lub ich majątku. Co więcej, wezwanie do wojny zostałyby wystosowane przez prawowite państwo, a nie przez jednostki czy grupy. Wojna w islamie rządzi się bardzo rygorystycznymi zasadami postępowania oraz postępowania z jeńcami, niewinnymi i majątkiem.³⁷

Sprawiedliwość i sprawiedliwość

Brak sprawiedliwości i uczciwości rodzi skrajne i brutalne ideologie. Islam nakazuje sprawiedliwość i uczciwość wobec wszystkich ludzi, niezależnie od ich wiary. Allah mówi w wersecie Koranu 60:8:

Bóg nie zabrania wam, abyście byli dobrzy i sprawiedliwi względem tych, którzy was nie zwalczali z powodu religii ani nie wypędzali was z waszych domostw. Zaprawdę, Bóg miłuje ludzi sprawiedliwych!

Ekstremizm i przemoc mogą mieć miejsce w islamie jedynie z powodu nieznamośności zasad islamu, nadmiernej gorliwości w religii lub motywacji innej niż religia. Przemoc, którą widzimy dzisiaj na świecie, jest zasadniczo motywowana politycznie i nie ma nic wspólnego z religią lub sektami w religii, chociaż nazwy religii używa się do maskowania leżących u jej podstaw motywów i mobilizowania poparcia społecznego. U podstaw tych konfliktów i przemocy leży walka o władzę, dominacja, bogactwo, chciwość, wendeta i konsekwencje zagranicznych interwencji wojskowych. Islam jako religia jest niewinny wojen i innych form przemocy, które mają miejsce obecnie na świecie w imię religii.

Islamski Dżihad

Słowo “*dżihad*” to arabskie słowo, które oznacza “walczyć lub dążyć”, aby coś osiągnąć. W kontekście islamskim oznacza to “walczyć na drodze Allaha”, to znaczy podejmować wysiłki w służbie naszemu Panu. Wiele wersetów Koranu wzywa wierzących, aby walczyli na drodze Allaha. Na przykład w 5:35 czytamy;

O wy, którzy wierzyacie! Bójcie się Boga, poszukujcie pilnie połączenia się z Nim i walczcie usilnie na Jego drodze! Być może, wy będziecie szczęśliwi!

Dlatego każde działanie wierzącego, które ma na celu zasłużenie na przyjemność i aprobatę Allaha, jest *dżihadem*; obejmuje to akty kultu, dobroczynność, kontrolowanie naszych pragnień, dążenie do wiedzy, zarabianie na życie, wychowywanie naszych rodzin, nakazywanie tego, co dobre i zakazywanie tego, co złe, i tak dalej.

W podręcznikach historii, a także we współczesnych mediach, słowo “*dżihad*” jest często wymieniane w związku z walką lub przemocą. Jest to błędne, ponieważ walka po arabsku to *Qital*, a nie *Dżihad*. Zarzuca się, że islam szerzył się mieczem w imię dżihadu. Jest to najbardziej fantastyczna fabrykacja, jaką kiedykolwiek powtórzono w podręcznikach historii: islam rozprzestrzenił się po całym świecie dzięki swoim wzniosłym zasadom i wartościom, a nie mieczem; nigdy nie było islamskiej krucjaty ani inkwizycji. Słowo “*Święta Wojna*” nie istnieje w terminologii islamskiej. Jego korzenie sięgają papieża Urbana II w 1095 r., kiedy wezwał wszystkich chrześcijan w Europie do przyłączenia się do “*Świętej Wojny*” przeciwko muzułmanom w celu odzyskania Ziemi Świętej. Jednakże muzułmanie rzeczywiście angażowali się w wojny we wczesnej historii islamu, ale wojny miały na celu odparcie agresji lub usunięcie tyranii i ustanowienie wolności sumienia i woli w sprawach wiary; w rzeczywistości były to wojny wyzwolenicze, a nie wojny nawrócenia. Podam jeden przykład: muzułmanie rządzą Indiami przez setki lat i nigdy nie było kampanii zmuszającej ludzi do przejścia na islam; do dziś Indie pozostają krajem z większością hinduską.

Słowa “dżihadysta” i “dżihadyzm” to współczesne terminy używane w mediach do opisu islamskich grup ekstremistycznych lub bojowników oraz ich ideologii. Terminy te są nowoczesnym wynalazkiem i nie mają korzeni historycznych ani znaczenia w islamie.

Islam nie sankcjonuje żadnej bezmyślnej przemocy. Muzułmanom wolno walczyć jedynie w samoobronie i odpieraniu agresji. W tej sytuacji walkę można by zakwalifikować jako dżihad, ponieważ jej celem jest samoobrona lub odparcie agresji. Allah mówi w Koranie 2:193;

I zwalczajcie ich, aż ustanie prześladowanie i religia będzie należeć do Boga. A jeśli oni się powstrzymają, to wyrzeknijcie się wrogości, oprócz wrogości przeciw niesprawiedliwym!

Meczet Sultana Ahmeda to zabytkowy meczet znajdujący się w Stambule w Turcji. Po wezwaniu do modlitwy mężczyźni nadal klęczą w modlitwie na bujnym czerwonym dywanie meczetu. Błękitny Meczet, jak powszechnie wiadomo, został zbudowany w latach 1609–1616 za rządów Ahmeda I. W Külliye znajduje się grób Ahmeda, medresa i hospicjum.

Islamski szariat

Szariat to szczegółowy **kodeks postępowania**, który reguluje całe życie ludzkie tak, aby było zgodne z Wolą Bożą. Obejmuje podstawowe wierzenia (wyznanie wiary), formy kultu, etykę, zasady społeczno-ekonomiczne i kodeks karny. Słowo “*szariat*” oznacza “jasną ścieżkę” lub “drogę”, a zatem w kontekście islamskim oznacza drogę do zbawienia i wiecznego sukcesu. Być muzułmaninem oznacza żyć zgodnie z *szariatem*, ponieważ jest to Boski sposób życia.

Podstawowe zasady islamskiego *szariatu* wywodzą się z Koranu i tradycji Proroka. Konkretnie zastosowanie zasad, a także wyciągnięcie orzeczeń prawnych i religijnych w celu zaradzenia pojawiającym się sytuacjom, dodatkowo definiuje *szariat* w drodze konsensusu opinii uczonych w dziedzinie religii (po arabsku *ijma'*).

Sam osąd ludzki nie może ustalić prawdziwie sprawiedliwego i uczciwego sposobu postępowania całej ludzkości. Dzieje się tak dlatego, że na ludzki

Wysoki Trybunał, Maskat, Oman

osąd negatywnie wpływa ego, uprzedzenia, arogancja, pragnienia, egoizm, emocje, krótkowzroczność i wszystkie inne ludzkie słabości. Potrzebujemy naszego Stwórcy, aby nas prowadził i dał nam naprawdę sprawiedliwy i uczciwy sposób ludzkiego postępowania, a to jest islamski *szariat*. Jest to bezwzględny **kodeks postępowania**, którego celem jest ochrona życia ludzkiego, godności, umysłu, wiary, rodziny i mienia.

W retoryce antyislamskiej często cytowany jest szariat jako prawo islamskie, które popiera zniewolenie kobiet, małżeństwa dzieci, ograniczanie wolności i tak dalej. Ten rodzaj retoryki wynika z niewiedzy o tym, czym właściwie jest *szariat*; w rzeczywistości jest to **kodeks postępowania**, który oferuje rozwiązanie i odstraszanie nie tylko zła, o które niesłusznie oskarża się *szariat*, ale także wszelkiego zła, jakiego doświadczyła ludzkość. Na przykład to *szariat* określa prawa i wytyczne dotyczące równości płci, praw rodziców i dzieci w rodzinie, praw biednych i potrzebujących, prowadzenia wojny i humanitarnego traktowania jeńców wojennych, zasady uczciwego handlu, tolerancja religijna, etykieta społeczna, zarządzanie państwem i tak dalej.

Poniżej znajduje się przykład wersetów Koranu, z których wywodzi się uczciwy i sprawiedliwy kodeks postępowania w handlu w islamskim *szariacie* (Koran 26:181-183).

أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ

وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ

وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْنُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

Dawajcie pełną miarę, a nie bądźcie w liczbie tych, którzy narażają na straty! Ważcie dokładną wagę! Nie zmniejszajcie ludziom ich dobytku i nie czyńcie zła na ziemi, szerząc zgorzenie!

Podziały w islamie

W czasach Proroka i w czasach pierwszych trzech przywódców (lub kalifów) po jego śmierci muzułmanie stanowili jedną społeczność, mimo że istniały pewne nieporozumienia w zarządzaniu, szczególnie za kadencji trzeciego przywódcy (Utmana ibn Affana, 644-656 n.e.). Niezgoda polityczna i ostatecznie bunt pojawiły się za kadencji czwartego przywódcy (Ali ibn Abi Talib, 656-661 n.e.). W wyniku konfliktu i wojny powstały trzy frakcje; ci, którzy walczyli z Alem, ci, którzy zgodzili się z arbitrażem między Alem i jego przeciwnikami, oraz ci, którzy początkowo byli z Alem, ale nie zgodzili się z arbitrażem z przeciwnikami Alego. Historycznie rzecz biorąc, podziały w społeczności muzułmańskiej miały charakter polityczny. W tym momencie historii islamu zaczęto oddzielać władzę polityczną od władzy prawnej; w trzech obozach wyrosło wielu muzułmańskich uczonych, którzy nadali kształt stosowanym już zasadom i koncepcjom określania *szariatu*. Pojawili się wielcy prawnicy muzułmańscy, jak: Jabir bin Zayd (639-709 n.e.), Abu Hanifa (699-767 n.e.), Ja'afar Sadiq (702-765 n.e.), Malik (711-795 n.e.), Shafi'i (767-820 n.e.) i Ibn Hanbala (780-855 n.e.). Każdy z tych uczonych, nazywany Imamem, co było honorowym tytułem przyznawanym za wybitną wiedzę religijno-prawniczą, opracował metodologię wyprowadzania praw i orzeczeń prawnych oraz zgromadził krąg zwolenników. Do 10. wieku zasady ustanowione przez tych wielkich uczonych rozwinęły się w dobrze zdefiniowane "szkoły prawoznawstwa", które przyjęły wyłączną lojalność uczonych. W ten sposób szkoła Jabira bin Zayda stała się znana jako *Ibadhi*, szkoła Abu Hanify stała się znana jako *Hanafi*, a szkoła Ja'afar Sadiq stała się znana jako *Szyita*, Malik stał się znany jako *Maliki*, Shafi'i stał się znany jako *Shafi'i*, a Ibn Hanbal stał się znany jako *Hanbali*, choć żaden z tych imamów nie zamierzał stworzyć odrębnej szkoły. W ciągu następnych trzech stuleci zwykli muzułmanie również zaczęli należeć do określonej szkoły i byli jej winni wyłączną wierność w zakresie wszelkich orzeczeń prawnych i religijnych będących odpowiedzią na budzące wątpliwości kwestie.

Ze wszystkimi tymi "szkołami prawoznawstwa" wszystkich muzułmanów

łączy jedno wspólne Pismo Święte, Koran, który pozostał niezmienny od czasu jego objawienia ponad czternaście wieków temu, oraz tradycje Proroka Mahometa, niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwie Allaha jego. Muzułmanie na całym świecie nie różnią się zasadami wiary i religii i w jedności odprawiają rytuały religijne, takie jak modlitwy i pielgrzymki.

Należy zauważyć, że islam zabrania podziału religii na sekty. Allah mówi w Koranie 3:103:

I trzymajcie się razem węzła Boga, i nie rozdzielajcie się!

W duchu tego nakazu wszystkie muzułmańskie szkoły prawoznawstwa żyły przez wieki jako jedna wspólnota w harmonii. Niefortunne konflikty muzułmańskie, które widzieliśmy w historii i które wybuchły w ostatnim czasie, nie mają nic wspólnego z religią, ale dotyczą zmagania geopolitycznych.

Meczet Umajjadów, znany również jako Wielki Meczet w Damaszku, położony na starym mieście Damaszku, jest jednym z największych i najstarszych meczetów na świecie. Przez niektórych muzułmanów jest uważany za czwarte najświętsze miejsce islamu.

Podstawowe prawa człowieka w islamie

Ludzkość zajmuje pozycję godności i honoru w stworzeniu Allaha. Allah mówi w Koranie 17:70,

My obdarzyliśmy szlachetnością synów Adama. My nosiliśmy ich na łądzie i na morzu. My zaopatrzyliśmy ich wspaniałymi dobrami. My wyróżniliśmy ich wielkim wyróżnieniem ponad wielu spośród tych, których stworzyliśmy.

W celu zachowania tego honoru islam ustanowił podstawowe prawa dla całej ludzkości, niezależnie od jej wiary, rasy czy statusu. Poniżej przedstawiono niektóre z kluczowych podstawowych praw w islamie, zgodnie z zapisami w Koranie:

1. Świętość duszy i prawo do życia. Oprócz wersetu 5:32 cytowanego w sekcji 15, Allah mówi w Koranie 6:151,

.... nie zabijajcie nikogo - tego zakazał Bóg inaczej jak zgodnie z prawem. Oto co wam nakazał Bóg! Być może, będziecie rozumni!

2. Prawo do artykułów pierwszej potrzeby. Muzułmanie mają obowiązek dbać o to, aby inni ludzie mieli swoje podstawowe potrzeby.

A w ich bogactwie i dobrach jest prawo potrzebującego, tego, który prosi, i tego, który (z jakiegoś powodu) nie może prosić. (Koran 51:19)

Pomaganie biednym i opieka nad potrzebującymi nie jest przysługą ani przywilejem, ale prawem biednych i potrzebujących.

3. Prawo do wolności we wszystkich jej aspektach.

Lecz on nie próbował wejść na drogę stromą. A co pouczy cię, co to jest droga stroma? To uwolnienie niewolnika. (Koran 90:11-13)

Niewola ma wiele twarzy. Należą do nich niewolnictwo fizyczne i ekonomiczne, praca przymusowa, wykorzystywanie seksualne i inne formy wyzysku.

Prorok Muhammad, niech spoczywa w pokoju, powiedział:

Są trzy kategorie ludzi, przeciwko którym sam będę powodem w Dniu Sądu. Z tych trzech jeden jest ten, który zniewala wolnego człowieka.

W ten sposób islam zniósł niewolnictwo w VII w., podczas gdy niewolnictwo zostało zniesione na Zachodzie dopiero w XIX wieku.³⁸

Wielki Meczet w Xi'an, Chiny. Islam został wprowadzony w Chinach na początku VII w. Obecnie w Chinach jest ponad 20 milionów muzułmanów.

4. Równość wszystkich ludzi: Wszyscy ludzie są uważani za równych, a jedynym standardem doskonałości przed Bogiem jest czystość charakteru i wysoka moralność.

O ludzie! Oto stworzyliśmy was z mężczyzny i kobiety i uczyniliśmy was ludami i plemionami, abyście się wzajemnie znali. Zaprawdę, najbardziej szlachetny spośród was, w obliczu Boga, to najbardziej bogobojny spośród was! Zaprawdę, Bóg jest wszechwiedzący, dobrze świadomy! (Koran 49:13).

5. Prawo do sprawiedliwości i uczciwości we wszystkich sprawach społecznych i gospodarczych, niezależnie od statusu społecznego.

O wy, którzy wierzycie! Trzymajcie się stale sprawiedliwości - zaświadczać to przed Bogiem - również względem was samych albo względem waszych dzieci i krewnych, czy to będzie bogaty, czy biedny! - bo Bóg jest im bliższy. Przeto nie idźcie za namiętnością, abyście nie naruszyli sprawiedliwości. Jeśli lawirujecie i odwracacie się, to, zaprawdę, Bóg jest w pełni świadomy tego, co czynicie! (Koran 4:135)

6. Ochrona honoru, godności i prywatności jednostki.

O wy, którzy wierzycie! Niech jedni ludzie nie szydzą z drugich; być może, tamci są lepsi od nich. Ani też kobiety - z kobiet; być może, tamte są lepsze od nich. I nie znieślawiajcie siebie samych; i nie obrzucajcie się wyzwiskami. Jakże złe jest słowo "zepsucie" - po przyjęciu wiary! A ten, kto się nie nawróci - to ci - oni są niesprawiedliwi. (Koran 49:11)

Ponadto w wersecie 49:12 Allah mówi:

O wy, którzy wierzycie! Unikajcie wiele podejrzeń. Zaprawdę, niektóre podejrzenia są grzechem! Nie szpiegujcie się wzajemnie! Nie

obmawiajcie jedni drugich w ich nieobecności! Czy chciałby któryś z was jeść ciało swego brata, kiedy on umarł? Przecież czulibyście wstręt do tego. Bójcie się Boga! Zaprawdę, Bóg jest przebaczący, litościwy!

7. Wolność słowa i wypowiedanie się w obronie tego, co słuszne i sprawiedliwe.

A wierzący mężczyźni i wierzące kobiety są dla siebie nawzajem przyjaciółmi. Oni nakazują sobie to, co uznane, a zakazują sobie tego, co naganne.... (Koran 9:71)

Ponadto w wersecie 4:148 Allah mówi:

Bogu nie podoba się rozgłaszanie złych słów, chyba że ktoś doznał niesprawiedliwości. A Bóg jest słyszący, wszechwiedzący!

8. Wolność wiary i wolność praktykowania wiary. Muzułmanie wierzą, że ich obowiązkiem jest zaproszenie ludzkości do prawdy islamu. Nikt jednak nie ma prawa nikogo zmuszać do jakiegokolwiek wiary, gdyż wiara jest świadomym przekonaniem i szczerością duszy. Allah mówi w wersecie Koranu 2:256:

Nie ma przymusu w religii! Prawość wyróżniła się od nieprawości....

Ta wolność wiary w islamie jest powtórzona w Koranie w wielu innych wersecach.³⁹

Te wartości islamskie, a także inne zapisane w Koranie i Tradycjach Proroka, są uniwersalne i stanowią istotne elementy praw człowieka i demokracji.

Różnorodność kulturowa w islamie

Islam uznaje różnorodność ludzkich zwyczajów, rasy, języków, ubioru, jedzenia, sztuki, folkloru i innych form wyrazu kulturowego nie tylko za uzasadnioną, ale także za oznakę hojności Allaha. Jednakże islam również potępia te aspekty kultury, które są sprzeczne z jej naukami i zasadami. Allah mówi;

I z Jego znaków jest stworzenie niebios i ziemi, różnorodność waszych języków i kolorów. Zaprawdę, w tym są znaki dla tych, którzy wiedzą! (Koran 30:22)

W innym wersecie Allah mówi;

O ludzie! Oto stworzyliśmy was z mężczyzny i kobiety i uczyniliśmy was ludami i plemionami, abyście się wzajemnie znali. Zaprawdę, najbardziej szlachetny spośród was, w obliczu Boga, to najbardziej bogobojny spośród was! Zaprawdę, Bóg jest wszechwiedzący, dobrze świadomy! ” (Koran 49:13).

We współczesnym zglobalizowanym świecie ludzie często zauważają widoczne różnice między muzułmanami pochodzącymi z różnych środowisk rasowych, etnicznych i kulturowych. Aby zrozumieć różnorodność kulturową istniejącą w świecie muzułmańskim, ważne staje się rozróżnienie między tym, co kulturowe, a tym, co religijne, oraz wzajemne oddziaływanie religii i kultury.

Istnieje wiele odmian sposobu, w jaki islam objawia się w kulturach na całym świecie. Nie powinno to nikogo dziwić, ponieważ islam, będąc religią uniwersalną, rozprzestrzenił się praktycznie w każdym zakątku świata. To rozprzestrzenianie się pociągnęło za sobą różnorodność kultur, z których wszystkie wyrażone są w ramach islamu. Oznacza to, że niezależnie od kraju przyjmującego, rdzeń islamu – podstawy wiary i osobistej praktyki – służy jako wspólny mianownik dla wszystkich praktykujących muzułmanów.

Na przykład wszyscy muzułmanie wierzą w jednego Boga. Wszyscy wierzą w anioły. Wszyscy czytają i zastanawiają się nad tym samym Koranem. Wszyscy wierzą w Proroka Mahometa i podążają za nim, niech spoczywa w pokoju. Wszyscy wierzą w życie po śmierci i osobistą odpowiedzialność w Dniu Sądu. Wszyscy wierzą w boską determinację i przeznaczenie. Podstawowe praktyki pięciu filarów islamu są zasadniczo takie same dla wszystkich muzułmanów na całym świecie. To samo wołanie o modlitwę możesz usłyszeć niezależnie od tego, czy jesteś w Omanie, Indonezji, Senegalu czy Chinach. Muzułmanie z całego świata poszczą razem w miesiącu Ramadan i wspólnie udają się do Mekki podczas corocznych rytuałów pielgrzymkowych lub hadżdż. Dlatego w islamie istnieje silne poczucie jedności podstawowej wiary i praktyk w ramach różnorodności kulturowej.

Oczywiście religia nigdy nie istnieje w bezkulturowej próżni. Zawsze znajduje wyraz w kontekście kulturowym. Jednocześnie kultury nigdy nie powstają ani nie ewoluują bez odwoływania się do wartości moralnych i nauk religijnych wyznawanych przez większość ludzi. “Nie ma zatem kultur neutralnych religijnie ani religii wolnych od kultury”.⁴⁰ Jednym z największych wyzwań stojących przed muzułmanami (i niemuzułmanami) w dowolnym czasie i miejscu jest odróżnienie ponadczasowych i uniwersalnych nauk i zasad islamu od kulturowych warstw interpretacji często nakładanych na te nauki i zasady. Nawet Prorok Muhammad, niech spoczywa w pokoju, wiedział i przewidywał, że muzułmanie nieuchronnie spotkają się z sytuacjami, które nie zostałyby opisane w Koranie ani Sunnie. Zawsze będą pojawiać się nowe sytuacje kulturowe i prawne, które będą wymagały krytycznej analizy oraz inteligencji wnikliwych i wrażliwych badaczy prawa. Z pewnością w regionach i epokach świata pojawi się znacznie więcej nowych problemów niż te, których doświadczono za czasów Proroka (niech spoczywa w pokoju), dlatego też interpretacja i reagowanie na zmieniające się niuanse kulturowe są zadaniami, z którymi muzułmanie zawsze się mierzyli.

Obserwatorzy, zwłaszcza ci pochodzący z Zachodu, zazwyczaj przy ocenie

społeczeństw muzułmańskich przyjmują jedno z dwóch podejść, próbując nadać im sens. W pierwszym podejściu muzułmanie są postrzegani jako pojedyncza, monolityczna i niezmienna całość. Gdziekolwiek są muzułmanie, niezależnie od położenia geograficznego i czasu, są tacy sami.⁴¹ Podejście to ignoruje widoczną różnorodność kulturową we współczesnym świecie muzułmańskim. Drugie podejście znacząco kontrastuje z pierwszym. Islam jest oddzielony od swoich pism i utożsamiany głównie z ludźmi – jego wyznawcami. Ponieważ muzułmanie są różnymi narodami, istnieją różne “islam”, takie jak islam turecki, islam libański, islam omański, islam indonezyjski itp. Zgodnie z tym poglądem nie ma jednolitego świata islamu, ale świat wielu “islamów”. Jest tyle “islamów”, ile sytuacji je podtrzymuje.⁴² W tym przypadku linia różnorodności kulturowej została rozciągnięta do punktu, w którym islam dzieli się na tożsamości narodowe. Bardziej poprawnym podejściem byłoby mówienie o wyjątkowych doświadczeniach islamu w czasie i przestrzeni. Islam jako religia został zachowany w źródłach tekstowych Koranu i hadisów, w których uchwycona jest Sunna (praktyczne przykłady Proroka). Islam w formie tekstowej nie zmienia się, ale muzułmanie nie istnieją w próżni. Żyją w określonym czasie i określonej przestrzeni. Warunki i okoliczności panujące w danym miejscu geograficznym, a także problemy i wyzwania czasów tworzą kontekst, w którym muzułmanie szukają inspiracji w Koranie i Sunnie. W tym przypadku zarówno “tekst”, jak i “kontekst” stanowią naczynie, w którym powstają wyjątkowe doświadczenia islamu poprzez świeże zrozumienie i wnikliwą interpretację tego samego, niezmiennego tekstu.⁴³

Na poziomie indywidualnym doświadczenie muzułmanina z islamem zależy od jego wiedzy na temat jego nauk, poziomu zrozumienia i internalizacji tych nauk oraz stopnia, w jakim te nauki są praktykowane. Podobnie każde społeczeństwo muzułmańskie doświadcza islamu w zależności od czynników istniejących w jego czasie i położeniu geograficznym. Muzułmanie nie stanowią zatem całości monolitycznej i nie ma wielu “islamów”. Istnieją raczej wyjątkowe doświadczenia islamu zarówno wśród jednostek, jak i społeczeństw muzułmańskich. Te doświadczenia są

nieuniknione i wyjaśniają różnorodność kulturową, jaką widzimy w świecie muzułmańskim. Ta różnorodność jest w rzeczywistości świadectwem niesamowitej zdolności przystosowania się islamu do różnych kultur przy jednoczesnym zachowaniu jego kluczowych zasad i nauk. Muzułmanie postrzegają tę równowagę jako dowód Bożej opatrności i miłosierdzia. Islam jest bardzo przyjazny kulturowo i zawsze stara się ulepszać i wzmacniać kulturę. Niestety, niektórzy muzułmanie zapominają lub nie łączą norm kulturowych ze swoimi islamskimi korzeniami, albo z powodu zwykłej ignorancji, albo braku świadomości historycznej. Kiedy tak się dzieje, mogą rozwinąć się nawyki kulturowe sprzeczne z duchem i naukami islamu i wywołać wrażenie, że wypaczona lub destrukcyjna konwencja jest w rzeczywistości islamska.⁴⁴ W niektórych społeczeństwach muzułmańskich spotyka się wiele złych praktyk kulturowych, które są błędnie kojarzone z islamem lub błędnie przypisywane jego naukom. Praktyki te obejmują przymusowe małżeństwa, małżeństwa dzieci, zabójstwa honorowe, preferowanie dziecka płci męskiej i okaleczanie żeńskich narządów płciowych. Wszystkie te praktyki są nieislamskie, a mimo to pogłębiają błędne przekonania i wzmacniają negatywne stereotypy na temat islamu.

Młodzi muzułmańscy studenci w kręgu studyjnym w meczecie recytujący Koran, Nekhon-Sri-Thammarat, Tajlandia.

Dlaczego religia jest ważna?

Jest sześć powodów, dla których religia jest ważna:

1. Nasze wartości, zachowanie i działania są zdeterminowane przez to, w co wierzymy jako normę w naszym wewnętrznym sumieniu. Normę tę kształtuje nasza kultura, którą odziedziczyliśmy. Na normę kulturową duży wpływ ma wiara, jakkolwiek by ona nie była. Bez normy kulturowej (lub punktu odniesienia) nasza orientacja życiowa będzie zdezorientowana, co doprowadzi do braku poczucia kierunku, pustki i załamania wartości i norm postrzeganych przez społeczeństwo, tworząc w ten sposób wewnętrzny nieład zarówno społeczny, jak i indywidualny. Dlatego na początku religia jest ważna, ponieważ definiuje wiarę, która definiuje naszą normę kulturową i światopogląd. Jest to, że tak powiem, gwarant naszej integralności społecznej i osobistej.
2. Religia jest jedynym źródłem wiedzy o Bogu: Kim On jest, jakie są Jego cechy i jaka jest Jego natura? Zatem religia jest ważna, ponieważ zaprzeczanie religii jest podobne do wypierania się Boga.
3. Religia jest jedynym źródłem wiedzy o rzeczach, które są poza ludzkim postrzeganiem, a jednak są realne. To religia opowiada o wiecznej naturze ludzkiej duszy, życiu po śmierci, aniołach i tak dalej. Zatem bez religii jesteśmy całkowicie nieświadomi rzeczywistości, które są poza naszą fizyczną percepcją.
4. Religia mówi nam o celu życia: Dlaczego tu jestem? Dokąd ostatecznie zmierzam? Jakie są konsekwencje moich wyborów w tym życiu? Wiele osób popada w rozpacz, ponieważ brakuje im poczucia celu w życiu.
5. Religię definiuje się jako sposób życia; kodeks życia, którego celem jest ochrona i zachowanie godności i bezpieczeństwa człowieka oraz tworzenie warunków do harmonijnego i szczęśliwego życia. Religia definiuje standardy moralne i równy system sprawiedliwości, według którego możemy żyć. Ignorowanie religii prowadzi do całego katalogu zła ludzkiego: wyzysku, niesprawiedliwości, ucisku, chciwości,

dyskryminacji, korupcji, lista jest długa. Religia jest konieczna dla naszego wspólnego dobra.

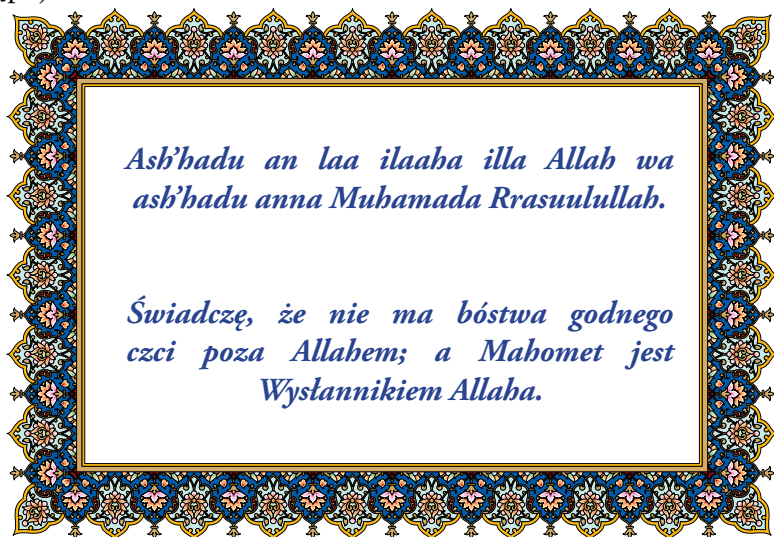
6. I wreszcie religia jest ważna, ponieważ mówi o tym, jak możemy przygotować się na następne życie. Jak argumentowano w rozdziale 9, życie po śmierci jest rzeczywistością, a to, co nas czeka, zależy od wyborów, których dokonamy w tym życiu. Religia mówi nam dokładnie, czego oczekuje od nas Stwórca, jak powinniśmy postępować w życiu i jakie będą konsekwencje naszych działań w życiu ostatecznym.

Życie bez religii to życie w nieświadomości celu życia i szerszego spojrzenia na naszą egzystencję, a także życie pozbawione wizji tego, co ma nadejść. Nie jest mądrze ignorować religię, jak nas napominają następujące wersety Koranu (67:6-12):

A dla tych, którzy nie uwierzyli w swojego Pana - cierpienie Gehenny. Jakże to nieszczęsne miejsce przybycia! Kiedy oni zostaną tam wrzuceni, posłyszają jej ryk, ona się bowiem gotuje I omal nie wybuchnie ze wściekłości. Za każdym razem, gdy wrzucają do niej czeredę, zapytują ich strażnicy Gehenny: "Czyż nie przychodził do was ostrzegający?" Oni mówią: "Tak! Przychodził do nas ostrzegający, lecz my uznaliśmy go za kłamcę i powiedzieliśmy: Bóg nie zesłał niczego; jesteście jedynie w wielkim błędzie" I jeszcze powiedzieli: "Gdybyśmy posłuchali albo zrozumieli, to nie byłibyśmy wśród towarzyszy płomienia palącego." I oni przyznali się do swojego grzechu. Precz więc, towarzysze płomienia palącego! Zaprawdę, ci, którzy się obawiają swego Pana w tym, co niepoznawalne - będą mieli przebaczenie i wielką nagrodę.

Jak można zostać muzułmaninem?

Islam opiera się na sześciu artykułach (lub filarach) wiary i pięciu artykułach religii, które zostały opisane w rozdziale 2 tej książki. Gdy ktoś zrozumie i zaakceptuje te zasady, staje się muzułmaninem po prostu deklarując, co następuje:

To stwierdzenie nazywa się po arabsku *Shahada*, co oznacza przyrzeczenie i potwierdzenie wiary. Najpierw mówi się je po arabsku, a potem w języku zrozumiałym dla nowego muzułmanina.

Kiedy ktoś wypowie *Szahadę*, staje się muzułmaninem i odtąd jest przywiązany w wierze i działaniu do artykułów wiary i religii.

Kiedy nie-muzułmanin przyjmuje islam, w rzeczywistości powraca do swojej “religii urodzenia”, ponieważ każdy rodzi się muzułmaninem. Oznacza to, że w chwili urodzenia każdy z natury jest w pełni poddany woli Allaha i ma wrodzoną świadomość podstawowych zasad moralności (po arabsku *fitrah*). Kiedy człowiek dorasta, to rodzice i otaczająca go kultura prowadzą go do określonej religii. Dlatego zadaniem jednostki jest poszukiwanie prawdy i przyjęcie tego, co jest logiczne i ma sens w sprawach wiary i religii.

Prawda o wierze

- 1. Ślepa wiara oparta na religii urodzenia i podążanie za religią przodków nie jest wiarą.*
- 2. Prawdziwa wiara musi opierać się na Wiedzy, rozumie i logice.*
- 3. Podstawa wiary musi być poparta solidnymi dowodami.*

Notatka

W islamie wiara i rozum nie wykluczają się wzajemnie. Aby udowodnić i wzmocnić swoją wiarę, wymagane jest używanie rozumu.

Słowniczek

- Allah** Imię osobiste Stwórcy i Pana wszechświata. (patrz rozdział 3)
- Aha (Ayah)** Dowolny werset Koranu. Oznacza to również “znak Boga”.
- Kalif** Przywódca społeczności muzułmańskiej. Słowo to pochodzi od arabskiego słowa “Khalifa”, które oznacza również “namiestnik”.
- Hadisy** Hadisy (lub hadisy) i Sunna są (odpowiednio) powiedzeniami i przykładami życia Proroka Mahometa, niech spoczywa w pokoju. Stanowią one zbiór nauk Proroka, które zbiorczo nazywane są “Sunną Proroka”. (patrz rozdział 8)
- Hadżdż** Coroczna muzułmańska pielgrzymka do Mekki. (patrz rozdział 2)
- Hidżra** Emigracja muzułmanów z Mekki do Medyny, która miała miejsce w 622 roku n.e. Oznaczała ona początek muzułmańskiego kalendarza księżycowego zwanego kalendarzem Hidżra. (patrz rozdział 4)
- Ibadhi** Jedna z islamskich szkół prawa. (patrz rozdział 18)
- Islam** Nazwa religii, która wzywa do wiary w Jedność Stwórcy, Allaha, oraz całkowitej akceptacji i posłuszeństwa Jego Woli. (patrz rozdział 2)

- Święta wojna** Wysiłkować lub walczyć na rzecz Allaha. Zatem każde działanie wierzącego, które ma na celu zasłużenie na przyjemność i aprobatę Allaha, jest **dżihadem** . (patrz rozdział 16)
- Dżin** Dżiny są kolejnym dziełem Allaha. Są duchami i nie mają ciała fizycznych. Mają też wolną wolę, mogą być wierzący lub niewierzący.
- Kaba** Pierwszy dom zbudowany na ziemi dla oddawania czci Jedynemu Bogu. Znajduje się na terenie wielkiego meczetu w Mekce i jest zwykle owinięty czarnym materiałem.
- Medyna** Miasto w Arabii Saudyjskiej położone około 400 kilometrów na północ od Mekki. Jest to miejsce, w którym znajduje się drugi najświętszy meczet w islamie, Meczet Proroka (po arabsku *Masjid Al- Nabawi*).
- Mekka** Miasto położone w zachodniej części Arabii Saudyjskiej. Jest to lokalizacja Ka'by i pierwszego najświętszego meczetu w islamie, Nienaruszalnego Meczetu (lub po arabsku *Masjid Al- Haraam*).
- Muzułmanin** Osoba wierząca i przestrzegająca zasad religii islamu.
- Kibla** Kierunek Mekki, w stronę którego muzułmanie zwracają się w modlitwie.
- Koran** Ostatnie Boskie Przesłanie, objawione Prorokowi Mahometowi, niech spoczywa w pokoju. (patrz rozdział 6)

- Szariat** Islamski kodeks postępowania, który obejmuje podstawowe wierzenia (wyznanie), formy kultu, etykę, zasady społeczno-ekonomiczne i kodeks karny. (patrz rozdział 17)
- Szyizm** Jedna z islamskich szkół prawa. (patrz rozdział 18)
- Sunnizm** Jedna z islamskich szkół prawa. (patrz rozdział 18)
- Sura** Dowolny rozdział Koranu.
- Umma** Cała społeczność muzułmańska w świecie muzułmańskim.

Przypisy końcowe

1. Ilekroć pojawiają się imiona proroków, muzułmanie odwołują się do Allaha, mówiąc: “niech spoczywa w nim pokój i błogosławieństwo (Allaha)” (*pzn*). (patrz także Koran 33:56, 37:181)
2. Koran 2:132, 136, 22:78
3. Zasady wiary są zawarte w wielu wersetach Koranu, na przykład: 2:3-4, 2:285, 4:136, 54:49 i innych wersetach.
4. Z Koranu jasno wynika, że nasze działania nie są z góry określone przez Boga. patrz na przykład 4:62, 10:44, 13:11, 18:29, 30:41 i inne wersety.
5. Artykuły religii są ogłoszone w wielu wersetach Koranu, na przykład: 2:3, 2:43, 2:183, 2:196, 3:97, 22:78 i innych wersetach.
6. Taqwa dosłownie oznacza bać się lub chronić. Oznacza wysiłek, aby chronić się przed gniewem Allaha oraz bać się i być świadomym Jego obecności. Ta świadomość Boga jest siłą napędową do osiągnięcia pobożności lub prawości, tj. czynienia dobra i unikania zła.
7. Koran 7:158, 21:107, 33:40, 34:28. Przesłanie Proroka jest również obowiązkowe dla dżinów
8. Ofertę przywództwa złożył Utbah bin Rabi'ah (teść Abu Sufyana), który należał do dygnitarzy w Mekce.
9. Koran 29:50-51
10. Święty Koran, tłumaczenie i komentarz, A. Yusuf Ali, The Islamic Foundation, Londyn, 1975. Komentarz do wersetu 7:157.
11. Koran 3:3, 4:47, 5:48, 15:9, 26:192-196, 76:23 i inne wersety.
12. Związek człowieka z Allahem i resztą stworzenia jest ogłoszony w wielu wersetach Koranu. Na przykład; 1:2, 2:21-22, 2:257, 7:54, 50:21, 82:10-12, 18:50, 6:112, 12:5, 6:38, 2:164, 31: 10, 36:71-73 i inne wersety.
13. Koran 2:38-39, 2:81-82, 17:9-10 i inne wersety.
14. Koran 3:137, 10:71-73; 11:25-49, 12:1-113, 17:2-8, 71:1-28 i inne

wersety.

15. Geologiczna koncepcja gór w Koranie, El-Naggar, s. 15. 5.
16. Więcej informacji na ten temat można znaleźć w: (1) Qur'an & Modern Sciences, dr Zakira Naika, (2) The Bible, The Qur'an and Science, Maurice Bucaille, (3) The Qur'an: Unchallengeable Miracle, Caner Taslaman, przekład Endera Gurola
17. Koran 2:34, 17:61
18. Koran 14:44-46, 74:8-10, 80:33-46
19. Koran 13:22-23, 36:55-56, 52:21
20. Koran 5:48, 16:36, 10:47
21. Koran 3: 64–65; 3:98–100, 4:47 i inne wersety.
22. Koran 2:75, 2:79, 2:146, 159, 174, 3:71, 4:46, 5:13 i 5:15. Biblijni wywodzący się z chrześcijaństwa również potwierdzają ten fakt, na przykład patrz (1) "Misquoting Jesus" i (2) "Jesus Interrupted" Barta D. Ehrmana .
23. Koran 5:48.
24. Koran 11:118-119
25. Koran 3:59, 4:171, 5:75, 5:116-117, 19:30,
26. Biblia (KJV); Mateusz 24:36, Jan 5:30, 14:28, 17:3 i 20:17, Dzieje Apostolskie 2:22. Więcej informacji na ten temat można znaleźć na stronie: <http://www.islam-guide.com/ch3-10-1.htm>. Możesz także przeczytać "The First and Final Testament" dr Lawrence'a Browna.
27. Koran 3:45, 4:171, 5:72, 19:30.
28. Koran 19:27–33 i Koran 3:49; 5:110.
29. Koran 5:110 i 57:27.
30. Wszystkie wersje Biblii świadczą o tym, że Jezus (niech spoczywa w pokoju) został posłany do "dzieci Izraela". patrz np. Biblia (KJV), Mateusz 10:5–6 i Mateusz 15:22–26.
31. Wśród naukowców Sir Antony Flew, który był zdecydowanym zwolennikiem ateizmu. W 2004 roku oznajmił, że wierzy w Boga, a w 2007 napisał książkę pt. "Istnieje Bóg: jak najbardziej znany ateista świata zmienił zdanie".

32. Koran 7:172 i 30:30
33. Koran 3:86, 10:9, 13:27, 17:97, 18:17, 48:4, 74:31.
34. Koran 17:70, 23:115, 29:2, 30:8
35. Oto przykłady niesprawiedliwości, jakich w historii doświadczaly kobiety: (1) W przedislamskiej Arabii chowano żywcem niemowlęta dziewczynki. (2) Cywilizacja rzymska uważala kobiety za niewolnice, podczas gdy Grecy uważali kobiety za towar. (3) We Francji w roku 587 n.e. odbyła się konferencja mająca na celu rozstrzygnięcie, czy kobiety są ludźmi, czy nie. (4) Przed 1850 rokiem kobiety nie były uważane za obywatelki w Anglii i aż do 1882 roku nie posiadały żadnych praw osobistych. (5) W kulturze chińskiej mężczyznom nie tylko wolno było sprzedawać swoje żony jako niewolnice, ale nawet wolno było je chować żywcem. (6) Hindusi uważali kobiety za nieszczęście gorsze od śmierci, piekła, trucizny czy ognia.
36. Koran 2:190, 2:193, 2:217, 4:75 i 8:39
37. Koran 8:67-70. Duża część rozdziałów 8 i 9 (a także innych rozdziałów) dotyczy okoliczności wojny, prowadzenia wojny, orzeczeń dotyczących rozejmu na wojnie, osób ubiegających się o azyl, zarządzania łupami wojennymi i traktowania jeńców wojennych. Warto zauważyć, że muzułmanie jako pierwsi w historii wprowadzili przepisy dotyczące traktowania jeńców wojennych.
38. Patrz ramy czasowe zniesienia niewolnictwa: http://en.wikipedia.org/wiki/Abolition_of_slavery_timeline
39. Koran 10:99, 109: 1–6 i inne wersety.
40. Odnośnik VI, strona 183
41. Odnośnik VII, strona 4
42. Odnośnik VII, strona 4
43. Odnośnik VIII, strony 110-114
44. Odnośnik VIII, strony 116-118

Odniesienia

- I. Święty Koran, tłumaczenie i komentarz, A. Yusuf Ali, The Islamic Foundation, Londyn, 1975 r..
- II. Ku zrozumieniu Koranu — Sayyid Abul A la Maududi, Fundacja Islamska, Londyn, 1992 r..
- III. Koran i nauka współczesna: konflikt czy pojednanie? Dr Zakir Naik (2008), Fundacja Badań Islamskich, Bombaj, Indie.
- IV. Ulum Al-Koran, Wprowadzenie do nauk o Koranie. Ahmed Von Denfer, Fundacja Islamska, Londyn, 1983 r.
- V. Mahomet w Pismach Hinduskich. Autor: dr Ved Prakash Upaddhay, wyd. AS Noordeen, Malezja, 2007 r.
- VI. Tariq Ramadan, Radykalna reforma: islamska etyka i wyzwolenie, Oxford University Press, Oxford, 2009 r.
- VII. Clinton Bennet, Muzułmanie i nowoczesność: wprowadzenie do zagadnień i debat, Continuum, Nowy Jork, 2005 r.
- VIII. Mehmet Ozalp, Islam między tradycją a nowoczesnością, Barton Books, Australia, 2012 r.

“Ar-Rahmaan”, Całkowicie Miłosierny. Jest to jeden z atrybutów Allaha

تعريف الإسلام باللغة البولندية

NIE NA SPRZEDAŻ